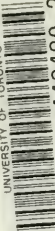

UNIVERSITY OF TORONTO

3 1761 01448480 2

Gospel of Nicodemus. Czech.
1860
Ctenie Nikodemovo

8S
2860
15C9
860

Čtenie Nikodemovo: co sě dalo při umučení páně.

Pověst krásná o dřevu kříže svatého.

Knižky, kterak Tiberius poslal po Ježíše Voluziána.

(Z rukopisu na pergameně od l. 1442.)

Vydáno prací

VÁCESLAVA HANKY,

bibliothekáře Musea království českého i řádného člena král. české společnosti věd.

(Pro pojednání král. české učené společnosti v Praze. Část V. svazek XI.)

V Praze 1860.

Tisk Kateřiny Jeřábkové.

BS
2860
N₅ C₉
1860

O apokryfech vůbec.

Mezi tak nazvanými apokryfy nového zákona nejznamenitější jest, jak níže ukážem, čtení Nikodemovo, které také dosti časné do mnohých jazyků a tak i do českého přeloženo bylo. Kniha apokryfů nového zákona obsahuje*): 1. Historii Josefa tesaře, původně arabsky. 2. Evangelium dětinství spasitelova, též původně arabsky. (V češtině je máme ve verších pod názvem: *Legenda o dětinství Christově čili Ježíšovo mládí*. Rukopis universitní knihovny XVII. E. 8. Fol. 40. b. tištěn ve *Výboru z české literatury 1845 str. 387 i sled.*) 3. Protoevangelium Jakobovo, původně řecky. 4. Evangelium Tomáše Izraely, též původně

řecky. 5. Evangelium o narození Panny Marie, původně latině, ačby i z řeckého být mohlo. 6. Historie o narození Panny Marie i o dětinství spasitelově, původně latině. 7. Evangelium Marcionovo na základě starých památek, sepsáno řecky. 8. Evangelium aneb čtení Nikodemovo s listy Pilátovými, nejspíše z hebrejského řecky i latině. 9. Správa Pontského Piláta císaři Tiberiovi, původně řecky. 10. Kniha evangelií Janských v Paříži v spisovně templářské chovaných. 11. Podvržená kniha svatého Jana, původně latině.

O čtení Nikodemově zvláště.

Kromě vypravování svatých Evangelistů o umučení, smrti i vzkříšení Jezu Kristova zajisté nemalé vážnosti v církvi bývalo druhy svědectví ze spisů Pontského Piláta, jehož se dokládají *Justinus Apol.* I. c. 35 i 48., *Tertulianus Apolog.* c. 21. coll. c. 5., *Eusebius hist. eccl. lib. II. c. 2.*, *Quartadecimani čili Tessaerskaidekatité u Epifania haer. L. c. 1.*, *Pseudo-Chrysostom hom. in Pascha tom. V. pag. 942 edit. Savil.*, *Orosius Hist. lib. VII. c. 4.* i jiní pozdější spisovatelé. Nenif zde místa pilněji spytovati, zdaž Pilát, co se s Christem dálo, císaři Tiberiovi

oznamovati musel, což se pravdě podobá, že sám psal, i coby se o podvržených Pilátových aktech stanovití mělo. Mnohohof o těchto otázkách muži učení v protivné strany se nabádali. My co se nejvíce pravdě podobno zdá, jiným k posouzení nechávajíce, o tom toliko připomenouti chceme, že všecko, čelo spisovatelům těm v aktech Pilátových dočísti se podařilo, v knize se nachází, kterou nyní vůbec Čtení neb Evangelium Nikodemovo jmenujem. Záležíf kniha ta ze dvou rozličných částek, z nichž první až do kapitoly XVI v řeckém i latinském textu (v českém přeložení do kapitoly XIII.) obsahuje vypravování o odsouzení, umučení, pohřbu i vskříšení Jezu Christově z evangelií i akt Pilátových i jiných bajčných pověstí sebrána i rozmnožena jest; druhá pak od kapitoly XVII. až do kapitoly XXVII původního textu (našeho přeložení od kapitoly XIII do XXIII) onu podivnou správu synův Si-

*) *Codex apocryphus novi testamenti o libris editis et manuscriptis, maxime gallicanis, germanicis et italicis collectus, recensitus notisque et prolegominis illustratus opera et studio Joannis Caroli Thilo, Philosophiae et Theologiae Doctoris, hujusque in academia Fridericia Halensi professoris. Lipsiae MDCCCXXXII. Sumptibus Frid. Christ. Guilelmi Vogel.*

meonových Kavina i Leucia k životu totiž vskříšených, o sstoupení Christově do pekel i tam zbhlých věcech, jako z nějakého spisu téhož Kavina i Leucia, snad z evangelia Petrova výtazna Beausobriusovi *Hist. Manich.* Tom. I. p. 371 seq. se býti zdá. Celá však ta kniha, jakož nás došla, od člověka pokolení židovského pocházejícího, jak se zdá, sestavena byla v tom ohledu, aby se židům praotců jejich svědectvím přísti páně dokázalo, v čemž i podobna jest historie

u Suidy pod jmenem Ιησοφου. V kterém věku živ byl onen člověk, v pátém-li aneb později, jakého jazyka původně užíval, řeckého-li či sprostého hebrejského, či latinského, vypátráno ještě není. V středním věku čtení Nikodemova u veliké vážnosti bylo v cirkvi latinské, i podobně je chváli Vincene Bellocanský *Speculum historiale* lib. VII. c. 40 seqq. i Jakob de Voragine *Lombardica hist. sect.* III. o vskříšení Christově i jiní, jiclaž netreba jmenovati.

Popsání rukopisů i vydání čtení Nikodemova.

Rukopis strahovský na dosti pěkném pergamentu velikosti obyčejné dvanáctěrky v dvanácti vrstvách po desíti listech, k nimž poslední tři listy připojeny jsou, tak že všeho 123 listy počítá, z nichž však dva a sice čtvrtý a dvaatý devátý vytržené dle rukopisu universitní knihovny doplněny jsou. Prvních 36 listů po šestnácti, ostatních 81 po osmnácti řádcích mezi inkoustem taženými liniemi pěkného, čitelného písma. Úvod začíná modrou iniciálkou, nadpisy kapitol jsou cinobrem psany a první iniciálka textu jest malována růžově na modrém zlatými mřížkami ozdobeně, z tří stran po krajích pozlaceném poli se zelenou arabeskou čili květováním po krají textu. Potom se střídají iniciálky pod nadpisy cinobrem psanými vždy první cinobrem a druhá ultramarinou, tak že poslední iniciálka tříměsíčné kapitoly ultramarinou končí, a pověst o dřevu kříže svatého opět cinobrovou iniciálkou začíná; knížky pak, kterak Tiberius poslal do Jeruzalema Voluziána, (na listu 100) ozdobeny jsou zeleně malovanou iniciálkou na modrém poli, a tato iniciálka rozmazáním velmi porušena jest. I zde iniciálky kapitol cinobrem i ultramarinou se střídají, i závírka na poslední stránce obsahuje následující cinobrem psaná slova: „Skonany su tyto kniezky leta Bozieho tisyceho ctyrzsteho ctyrzdezateho drugeho w pondieli po kwietn^e pedieli procopowi swiecznikou“ Orthografie

jest obyčejná z konce XIV i počátku XV věku. Užívá se totiž pouhého *z* bez puntiku i za *š*, dvojitého dlouhého *ss* za *š*, spojeného *rz* za *ř* jakož i větším dílem spojeného *cz* za pouhé *c* i za *č*; spojeného *ie* za *ě*, často též jednoduchého *v* ano i *u* za naše *v*, zdvojené však *ww* převláda; konečně jest vsudy spojka *yy* místo nynějšího *i*, kteréhožto *yy* ne sice tak zhusta i po měkkých souzvukách místo měkkého *i* se klade. Vazba knížky jest ještě původní stará v prkenkách zahnědlou koží potažena i mosaznými pulovicemi. z nichž se toliko tři na první deštičce udržely, opatřena. Po záponkách pak jen patrné stopy zůstaly.

Mikulovský rukopis na papíře v čtverci jest od l. 1453 při knize Miličově začínaje na listu 205 až do 240, obsahuje pak 23 kapitol a v poslední je list Pilátův k císaři Klaudiovi a na konci stojí: „Skonaly se kniehy pana Jezu Krista o geho vmučení, vskříšení a na nebe vstúpení, a počínají sie oznámení, kterak Tiberius Caesar po Jezše do Jeruzalema poslal Voluziána kněze a biskupa římského pohanského,“ i obsahuje deset kapitol na listech 241—250.

Universitní rukopis jest na papíře v listu od l. 1465 i obsahuje nový zákon i některé knihy starého zákona totiž Tobiáše, Judith, Esther, Joba, Prísloví, Kazatele, Múdrosti. Siracha, Čtenie Nikodemova a Ezdrášě proroka a mistra židov-

ského v ty časy väzenie babylonského, totiž prvni, druhou i treti.

Srovnali sme rukopis strahovský s rukopisem universitním i s vydáním tiskným u Jana Hada (mezi 1510—1517). Vydání to má následující předmluvu: „Nikodem byl jest bohaté kniže v lidu židovském. Byl k tomu učedníkem Kristovým tajným pro strach židovský, a protož všeckny věci, které sou se daly při umučení Kristovu bedlivě jest spatřil od počátku až do konce, a protož více a širě v tomto svém čtení o těch všech věcech vypisuje nežli Evangelistové. Aě pak před lety třiceti a čtyřmi, toto čtení Nikodemovo bylo jest tisknuto, však zřídka se proto nachází, a také tento nynější lid málo by té češtině starý rozuměl, kteréž předkové naši před mnoha lety užívali; protož pro potěšení mnohým znovu jest vytištěno Čtení Nikodemovo, a na kapitoly rozděleno; taky kde jest bylo co změněno, to vše tuto jest zase opraveno z velmi starého exempláře.“ Jiná vydání jsou a sice první dle této předmluvy inkunabule aspoň 1513, pak 1563 a 1700 i poslední za našich dnů v Lito-

myšli bez udání roku. Už vydání u Jana Hada všechna zastaralá slova buď proměnilo buď zcela vynechalo. Naše jest přísně podle rukopisu strahovského až na patrný omyl na obráceném 44 listě: „y vezinichu kwielenie a sami mezi leptachu sie a rzkuce“ kteréž sme opravili: „a sami mezi sebou ptachu se a řkuce.“ Hladovo vydání má to místo: „a sami mezy sebau reptali řkuce.“ ale rukopisné sie žádá ptachu a ne reptachu u sebe míti, neboť v řeckém ani latinském o reptání zmínky není, totiž řecky καὶ ἐκοποντο ἀπαστων μετ᾽αυ λέγοντες. Co se jazyka v překladě Strahovského rukopisu dotýče, jesti velmi krásen, ano vzorní jazyk jeho zasluhuje zajisté, aby tiskem u vzdělanější veřejnosti naší rozšířen byl, i jsme přesvědčeni, že z nejlepších doby čtrnáctého věku a sice od stylisty onoho času velmi vzdělaného i znamenitého pochází. Pověst u dřevu kříže svatého nenachází se ani v universitním rukopise, ani v tištěných vydáních.

Václav Hanka.

V Praze 7. června 1860.

Ve jmě svatě trojice počínají se knihy Nikodema mistra židovského a učedníka pána našeho Jesu Krista, v nichžto sú popsány umučenie téhož pána a spasitele našeho, a nalezeny sú tyto knihy od Theodosia císaře v Jeruzalemě v domu Pilata pontského mezi knhami obecnými.

Kapitola první jest o tom kterak pán Kristus jest před Pilátem obžalován a obeslán, aby před ním stál k spravení.

Stalo se jest v letě devatynáctém za císaře Tiberia, císaře římského a Heroda syna velikého Heroda, vladaře galilejského, leta desátého panování jeho, desátý den dubna, jenž jest třímecietmý den března měsiece, za konšel-

stva Rufina a Rubelliona leta čtvrtého druhého a dvě stů lry olympiádké, pod kniežetstvím židovských kněží Josefa a Anuáše a Kaifáš, kteréžto věci jistú a vidomú řeči po umučení syna božieho Nikodemus skutky ot kniežat židovských kněží i ot jiných židův stalé, a jakož se jest stalo, skutky i divy Nikodemus židovským číslem sám jest popsal, kterýmžto já Eneas ot dětinstva božím zákonem jsa naučen, číslem řeckým proměnil sem ku poznání všem věrným věřícím v pana Jezu Krista.

Annaš a Kaifáš, Sopna a Datan i Gamaliel, Judas, Levi, Neptalím, Aleksandr a Syrus i jiní židé a starosty židovské, když sú pána našeho Jezu Krista svázána dali pontskému Pilátovi

súdcu, tehdy Pilát káza jej rozvázati i posla jej opěť k Kaifášovi, nebo běše blízko dóm Pilátov ot domu Kaifášova. Tehdy opěť přijidechu ku Pilátovi, kdež on seděši před dveřmi domu radného s svými rytieri proti Ježišovi, obžalojice jej mnohými žalobami a řkúce: pane súde, tohoto čarodějníka známe, syna Josefova tesaře z Marie urozeného i všicku bratři jeho dobře známy. A on již nynie praví a čini se synem božím a králem židovským: a netoliko to, ale i svátek točiz sobotu přerušuje a otcovský zákon náš chce zrušiti. Tehdy otázá jich Pilát řka: které sú to věci jež čini a chce zrušiti zákon? Odpověděchu židé. V zákoně prikázáno máme, abychom nižádného diela nedělali v sobotu, ale tento slepé, hluché, belhavé, skloněné i dnú zlamané i malomocné i ďabelníky léčil jest z zlých činový. Vece jim Pilát. Proč zlých činový. Vecechu jemu. Kůzvedník jest a v kniežeti ďáblův Belzebubovi vymietá ďabelstva a všecka sobě poddána učinil jest. Pilát řekl jest. Tentof není v duchu nečistém vymietati ďabelstva, ale v božie moci. Vecechu židé Pilátovi: Prosímť Velikosti vaše, aby jemu prikázali státi před vaši stolicí a slyšeti jeho. I kterak já jsa súde, vašeho krále mohnu slyšeti? Vecechu židé. Zajisté my jeho nedieme krále židovského, ale že on nazývá se králem židovským i synem božím. Tehdy Pilát přivolav tēkaře svého, a některé jizto stáchu před ním, i prikaza jim a řka: se vším pokojem Ježiše sem přivedte. Tehdy oni sedše s velikú poctivostí, aby prikázanie Pilátovo naplnili, k Ježišovi přijidechu. A když tēkař Ježiše opatří, poznav jej, ihned ho veliký strach obklčí. Tehdy tēkař ten pad na své koleně klaně se jest jemu, a loktuši kterúž nosieše tēkař v své ruce rozprostřel jest na zemi před ním a řka: pane mily, po tomto chodě pod s námi, neboť súde tě volá k spravení. A vidúce židé co jest učinil tēkař násilně se rozmlěvali na tēkaře i zvolachu ku Pilátovi a řkúce: proč si pod hlasem bírice nekázal jemu

přijiti, než po tēkařovi? nebo tēkař tvój uzřev jej i poklekl jest před ním na kolenú a klaně se jest jemu, a nad to loktuši, kterúž jest držal v ruce své, rozestřel jest před ním na zemi a řka jemu: pane milý na tomto chodě pod s námi, neb tě súde volá k spravení. Tehdy přivolav Pilát tēkaře vece jemu: proč si to učinil? Odpovědě tēkař a řka: když si mě byl poslal z Jeruzalema do Cezaree k Aleksandrovi, tehdy sem jej viděl na oslíku, a děti židovské lámajice ratolesti z dřevie olivového i stlachu na cestě: jedni ratolesti držechu v svú ruku a jiní také rúcho stlachu na cestě volajice a řkú: sláva na výsostech synu Davidovu, požehnaný jenž jest přišel ve jmeno božie král israhelský, spas nás jenž jsí na výsostech. I křikli sú židé proti tēkaři řkúce: děti zajisté židovské volali sú to: odkudž ty tehdy tu řeč máš? poněvadž si řeč a židovský jazyk není tobie znán. Odpovědě jim tēkař a řka: otázal sem se jednoho žida a řka: co jest to jenž volají židovské děti? a on mi jest vypravil. Otázá jich Pilát kterak sú volali židovsky: a oni odpověděchu jemu: Osanna. Vece jim Pilát, osanna kterak se vykládá. Vecechu jemu: o hospodine spas ny kterýž jsí na výsosti. Vece jim Pilát: když vy sami svědčíte což sú vaše děti řekli, což jest tehdy shřešil tēkař? A ihned umlěechu všickni. Potom vece Pilát tēkařovi svému: vyjdi ven nynie a kterýmž kolivěk pořadem chceš uveď sem Ježiše. A vyšed tēkař a uzřev Ježiše, učinil jest opěť jako dřevním pořadem, i vece k Ježišovi: vyjdi pane neboť volá tě súde. Tehdy ihned Ježiš všel jest v dóm, v němžto rada o smrti jeho běše, a tēkař s ním.

Kapitola druhá, kterak sú se korúhve vlašské klaněly pánn našemu Jezu Kristu.

A když vyjde Ježiš, tehdy ot korúhvevníkov, jenž korúhve nosiechu podle obyčje v ruku svú držiece, na tom místě sklonili sú se vrchové

korúhvi sami ot sebe a klaněli su sě Ježíšovi. Tehdy užřevše to židč kterak sů sě korúhve sklonily a počily Ježíše, přesilně se rozhněvachu, kričecchu proti korúhvevníkóm. Tehdy Pilat vece kniežatóm židovským i k starším i k mistróm: zdali ste neviděli kterak vrchové korúhvi sami ot sebe sů se sklonili a klaněli sě jemu. Vecechu židě ku Pilátovi: my sme zajisté dobře viděli očima našima, že sů korúhvevníci naklonili korúhve a klaněli sě Ježíšovi. Tehdy Pilát přivolav korúhvevníkóv vece jim: proč ste to tak učinili? Odpověděchu jemu oni řkúce: my zajisté muže pohané jsme a služebníci chrámu božieho, kterak bychom mohli klaněti sě jemu. Neb zajisté my sme drželi korúhve a ony samy ot sebe sklonily sů sě, a klaněly sů sě jemu. Tehdy Pilát vece kniežatóm židovským a kniežatóm školním i starším obce jich, i vladařóm i mistróm chrámu božieho. Zvolte a vyberte vy sami z sebe muže mocné a silné, af oni držie korúhve, a užřime budúliť sě samy ot sebe klaněti jemu. Protož kniežata židovských kněží, i vladaři chrámu i starši lidu židovského vybrachu nejsilnějšíe a najmocnějšíe muže ze všeho zboru židovského a najmocnějších sě počta deset set a šest i příkázachu jim aby silně drželi korúhve a stáli sů před obličejem sůdce. Opět příkaza sůdce tēkařovi svému řka: vyved Ježíše ven z domu radného a opět uveď jeho kterým koli chceš pořadem jaks prvě učinil. Tehdy ihned tēkař vyvede ven Ježíše z domu radného. Zatiem Pilát přivolav k sobě ty kteříž sů prvě drželi korúhve, zaklel je skrze zdravie ciesařovo řka: samyli sů sě ot sebe korúhve poklonily když jest Ježíš všel, čili hnutím vašich rukú, to mi povězte vly ste sklonili, neb nepokloniliyť sě korúhve samy ot sebe jemu, kdyžl on vstúpi, kážif vám všem hlavy slínati. I odpověděchu jemu: buď tak pane jakž ty dieš. I kázał jest Pilát opět vjiti Ježíšovi v dom radný druhé. A učinil jest tēkař dřievním obyčejem a pořadem, a velice sě modlil a prosil jeho, aby vstúpil přes loktuši jeho. A on

tak jda vstúpil jest do domu radného. A když vcházese Ježíš ihned korúhve samy ot sebe poklonielichu sě a počechu Ježíše.

Kapitola třetie o poselstvie Pilátovy ženy a o žalobách židovských proti pánu Kristu a o dvanácti pomocniciech jeho.

A kdyžto užře Pilát a všickni, kteříž stáchu s ním, strach je popade a užřesechu sě i počechu sě sami k sobě diviti a řkúce: veliké velebnosti jest člověk tento. Tehdy Pilát myslěše a chtěše vstáti s stolice a z domu vyníti, v němžto rada o Ježíšovi běše. A když vstáváše tehda žena jeho jménem Prokula poslala k němu řkuci: nic tobě a spravdliivému tomuto, nebťsem mnoho trpěla pro něho této noci skrze viděníe. Tehdy řekl jest Pilát židóm: zdali nevíete, že žena má jest milovnice božie, a v židovstvíe zajisté s vámi mnoho umie. Vecechu židě: a my to dobře viemy. Vece jim Pilát: vězte žeť jest poslala ke mně a řkuci: neotsuzuj na smrt toho spravdliivého, neboťsem mnoho této noci u vidění trpěla pro něho. Odpovídajice židě vecechu Pilátovi: zdalif sme nepověděli, žeť čarodějník jest on: hledajž žeť jest sen bludný posal k tvé ženě. Tehdy Pilát přivolav Ježíše i vece jemu: slyšíš co títo proti tobě svědčie, a ty jim nic neotpoviedáš. Odpověďe Ježíš: každý člověk má moc mluviti i zlě i dobré, oni vizte co mluvie; byť neměli moci, nemluviliz by zajisté. Tehdy odpověděvše starosty židovské vecechu k Ježíšovi: co sme my viděli to pravieme: najprvé že jsi z smilstva narozen. Druhé že skrze tvé narozenie v Betlemě Josefencóv sě zbitie stalo. Třetie že otec tvój Josef a máť tvá Maria utekli sů do Egypta, protože sů neměli doufanie v lidu. Vecechu někteří jenž také tu stáchu z židóv dobrotivěe odpoviedajice a řkúce: myť nepravíme byť on byl z smilstva narozen; neb vieme že jest otdána byla Maria Josefovi a nenief narozen z smilstva jakož vy diete. Tehdy vece Pilát kniežatóm židovských kněží, kteří sů řekli by byl z smilstva narozen.

Tato řeč vaše není práva, neboť otánie bez smilstva stalo se jest, jakožto tito z našeho lidu pravie. A odpověděchu Pilátovi Annaš a Kaifaš: vešken zbor židovský volá a svědčí, že se jest z smilstva narodil a čerodějuik jest. A le tito sú přišli novověrci a učedníci jeho. A přivolav Pilát Annaše a Kaifaše vece jim: co sú přišli novověrci? Pověděchu jemu pohanští synové, kteříž již nyní učinění jsú židé, jenž dějí by nebyl narozen z smilstva. Tehdy odpověděchu Eleazar, Austerus, Antoni a Jakub. Azeras, Samuel, Izák i Finés, Krispus, Agrippa, Amnes a Judas vecechu k Annašovi: myf nejsme ot přilezých narození, ani jsme novověrci, ale jsme synové židovští a pravdu mluvíme; nebo sme při oddání Marie byli. A přimluviv se Pilát k těm mužóm dvanácti, kteřížto svěděchu i vece jim: zakláiná vás skrze zdravie cesařovo, abyšte mi pověděli pravdu, jestli tak, že není urozen z smilstva, aneb jestli to pravda, což vy svědčíte. Tehdy odpověděchu Pilátovi: v zákoně přikázano nám jest, abychom nepřisahali ve jméno nížádného boha jiného, nežli v jednoho israhelského boha; nebo křivdu mluvíti skrze našeho pána boha, kterýž jest vyvedl otce naše z Egypta, hřešíme. I také pozdravením cesařovúm přisahlámy tobě, nemieli to tak jakož sme pověděli, vinni jsme smrti. Tehdy vecechu Annaš a Kaifaš Pilátovi: tito přišli sú svobodně jeho svědci, a věřtie by nebyl zlořečený, ani také by byl narozen z smilstva; než myf pravíme žeť jest narozen z smilstva a kúzedlník jest, a pravi se býti synem božím a králem židovským. Protož uzřev to Pilát, obrátí za se vešken lid i káza všemu lidu vyjiti ven, kromě těch dvanácti mužóm, kteříž sú řekli by nebyl narozen z smilstva a Ježišovi káza odstúpití. I vece jim Pilát: pro kterou příčinu chtie jeho zahubiti? Vecechu Pilátovi: nenávisť mají k němu že v sobotu uzdravuje. Vece jim Pilát: z dobrého chtie jeho skutku zahubiti. Vecechu jemu: take pane.

Kapitola čtvrtá kterak židé pilní sú byli pána Krista umrtviti a Piláta vyprostíti.

Protož Pilát hněvem naplněn jsa vyjide ven z domu radného i vece jim: svědkyt mám slunce i měsíc, jenž osvěcují vešken svět, že ani jedné viny smrti nalezají na tomto člověku. Odpověděchu židé a vecechu súdci: byť nebyl tento zlořečený a kúzedlník, nevydalibychom tobě jeho. Vece jim Pilát: vezměte vy jeho a podle vašeho zákona sudte jej. Vecechu jemu židé: nám neslušie žádného zahubiti. Vece jim Pilát: i muěť neslušie zahubiti bez práva. A klyž to povědě, všed opět Pilát v dóm radný i zavola k sobě samého Ježiše i vece k němu: ty-li jsi král židovský. Odpovědě Ježiš: ot sebeli sám to mluviš, číliť sú jiní tobě o mně pověděli? Odpovědě Pilát: zdali já židem jsem? tvój lid a kniežata kniežská vydali sú tě mně, co si učinil? Odpovědě Ježiš: královstvie mé není s tohoto světa; byť s tohoto světa bylo královstvie mé, služebníci moji zbránili by, abych nebyl vydán židóm: ale zajisté královstvie mé není s tohoto světa. Vece jemu Pilát: a protož král jsi ty. Odpovědě Ježiš: ty dieš žeť jsem já král. Opět vece Ježiš Pilátovi: já sem se v tom narodil a proto sem přišel na svět, abych svědectvie vydal o pravdě, neb každý ktož z pravdy jest posluchá slova mého. I vece jemu Pilát: co jest pravda? Vece jemu Ježiš: pravda s nebo jest. Vece jemu Pilát: na zemi pravdy není? Odpovědě Pilátovi Ježiš: opatř pravdu na zemi blúdiece, kterak bývá súzena ot těch, kteříž mají moc na zemi. Tehdy opustiv Pilát Ježiše vnitř v domu radném vyšel jest k židóm a řekl jest jim: jáť nížádné viny nenalezám na něu. Odpověděchu židé jemu: onť jest řekl, mohu zrušiti tento chrám a po třech dnech opět jej ustaviti. Vece jim Pilát: který chrám? Vecechu židé jemu: který jest ustavil Salomún ve čtyřideceti a v šesti letech, on jest řekl zrušiti svú mocí, a týž ustaviti ve třech dnech. Opět

vece Pilát: nevinen jsem já krví tohoto spravdivého človeka, vy vizte. Odpověděchu židé: krev jeho na nás i na naše syny. Tehdy Pilát přivolav knězi starších i mistrův vece jim tajně: nerodte toho učiniti, neb sem žalobami nie hodného nealezl na něm, jedno o uzdravování a porušení soboty. Vecechu knězie starší a jahnové Pilátovi: ktožby kolí pohaněl císaře, hoden jest smrti, ale tento rúhal se jest bohu živému, nebo se jest učinil roveň bohu a jsa človek zloročený. Tehdy Pilát prikáza aby všichni židé, jenžto se před dóm radný sebrali, málo odstúpili k straně, kromě kniežat kněží a starost lidu, a přivolav Ježíše samého vece jemu: co tobě učiním? Vece Ježíš Pilátovi: jakož tobě dáno jest. Vece jemu Pilát: kterak mi dáno jest? Odpověď jemu Ježíš: Mojžieš i všichni prorokové prorokovali sú o tomto umučení, a vzkříšení mém pravili sú. Uslyševše to kniežata knězi a starší lidu, vecechu Pilátovi: co více chceš slyšeti rúhanie. Vece jim Pilát: jest-li toto rúhanie? vezmte vy jeho a podle zákona vašeho sudte jeho a vedte do vaše školy. Odpověděchu Pilátovi židé: zákon náš za právo drží: slušesi-li človek proti človeku, hoden jest přijieti čtyridceti ran bez jedné bíčových, ale ktožby se proti bohu porúhal, hoden jest ukamenovanie. Odpověď jim Pilát: jestli to řeč rúhanie bohu, vezmte jeho a podle zákona vašeho sudte, jakož sem i vy řekl vám. Vecechu kniežata kněžská i starší mistrové i zákonníci: myf chcemy aby byl ukřižován. Odpověď jim Pilát: nenief dobré anif jest hoden af by umřel.

Kapitola pátá, kterač sú někteří divy pána Krista na sobě činěné a jeho dobrotivost vyznávali.

Tehdy vzhled Pilát a opativ lid židovský okolo sebe stojecie, uzře mnoho židův plačiee i vece jim: ne všecko množstvie obce žádá smrti jeho, aniž chce by on umřel. Vecechu starosty židovské a knězie ku Pilátovi: protof jest se sešlo a přišlo všecko množstvie lidu, afby umřel on.

Váceslav Hanka: Čtenie Nikodemova.

Vece Pilát k židům: co jest učinil, aby umřel? proto-li že jest byl řekl. by byl synem božím a kradem, cbecete jeho ukřižovati? Vecechu všickni jedním hlasem vůbec: I ovšem. Tehdy po mnohém hádání, kteréz Pilát měl jest s židy, jeden muž z kniežat židovských jmenem Nikodemus, jenž jest stál před súdci, vece jemu: prosím tebe milostivý súdce, odpusť mi málo promluviti a pověděti před sebu. Vece jemu Pilát: což kolivěk tobě libo jest pověz. Vece Nikodemus: já sem řekl starším kněžím, bisknpóm, mistróm i jahnóm a všemu množstvi zborá i v škole; co se hadáte a co máte s tímto človekem? nebof tento človek mnoho divův a znamenie slavná činí, kteračýchžto človek nížadný jest nečinil, aniž mož činiti, nechajtež a propusťte jeho a nerodte se zlobiti proti němu, aniž co zlého učiniti. Jsúlif z boha tato znamenie, kterač činí, stanif se, paklif z lidí, tehdyf zrušena budú. Mojžieš ten jest ot boha poslán byl do Egypta a činil jest mnoho znameni tam, kteražto kázal jemu boh činiti před Faraonem kradem egyptským a před sluhami jeho: a běchu tu uzdravujice lekári omylníci a čarodějníci Jamnes a Manbres, a ti činili sú ta znamenie, kteražto učinil jest Mojžieš, ale nemohli sú všech znameni činiti, kteražto učinil jest Mojžieš; iměli sú je egyptští za bohý, ale že ta znamenie, kteraž sú činili, neběchu z boha, protož zahynuli sú oni i ti kteří sú jim věřili. A teď ještěf praví: nechajte a propusťte človeka tohoto, nebof nenie hoden smrti, afby umřel. Vecechu židé Nikodemovi: již vidíme že ty jsi učedlnik jeho učincu, a že zaň slovo činíš a mluviš. Vece k nim Nikodemus: zdali i súdce učedlníkem jeho učiněn jest, jenž zaň slovo činí a mluví? zdali císař neustavil jeho na toto dostojenstvie súda nad tímto městem? Tehdy zajisté židé běchu horlivi vréiece a škřipiece zuby na něho pro ta slova. Tehdy vece Pilát k nim: co škřipíte zuby proti němu? ano pravdu mluvi. Odpověděchu židé: pravdu jeho přijmi on a diel s nim měj. Vece Niko-

dem: amen, točič budto, aneb staň se tak, jakož vy diete, abych měl díel s ním. A vystúpiv jeden z židův učiní prosbu ku Pilátovi a řka: prosím tebe, odpusť mi jediné slovo promluvití před sebu. Vece jemu Pilát: co chceš promluvití mluv. Jenž vece: osm a třidceti let ležal sem v loži ukrutnú nemocí na všáký deň v nebezpečnství smrti a v porodu bolestí, a přišed Ježíš mnohé dábelský rozličnými nemocmi jaté a obkličené, uzdravený jest učinil: a někteří mladci nesli sú mne na ložci a postavili sú mě před ním. A vida Ježíš smuloval se jest nademnú a slovo jest řekl mně: vstaň, zdvihni lože své a chod. A bez meškání uzdraven jsem a zdvihl sem lože mé a chodil sem. Vecechu židé ku Pilátovi: otěž jeho kteraký jest byl deň, když uzdraven jest. Vece ten uzdravený: sobota jest byla když sem uzdraven. Vecechu židé Pilátovi: a zdali sme tobě neřekli, a jakož jsme ličili. pravda jest že v sobotu uzdravuje a dábly vyhoní. Tehdy opět jiný žid vytasiv se řekl jest: slep sem byl narozen, jediné toliko hlas sem slyšal, ale nižádného neviděl sem. A když jděše Ježíš, tehdy velikým hlasem zvolach a řka: smiluj se nademnú, synu Davidův. I smuloval se nademnú. A když vložil ruce svojí na mé oči. ihned sem viděl. A opět jiný žid vystúpiv před lid a před Piláta vece: skloněná a zlámán sem dnů byl, a napravil a uzdravil mě jediným slovem. Pak jedna žena jmennem Veronika řekla jest Pilátovi: smilovně nemoc sem krvotekúcí dvanácte let měla, a když sem se dotkla podolka jeho rúcha, ihned sem té nemoci zbavena a tečení mé krve přestalo. Vecechu židé Pilátovi: v zákoně přikázáno máme, abychom žen v svědectvie nevodili, neb nedopúštěli než jediné muže. A jiní pak z zástupu židovského mnozi muže i ženy volaly sú řkúce: tento člověk prorok jest a všichni dáblové jemu podrobeni a poddáni jsú. Vece Pilát těm, jenžto praviechu že dáblové jemu poddáni jsú: proč pak i

mistróm vašim nejsú poddáni? Vecechu jemu: nevieme. Opět jiní pověděchu Pilátovi, že Lazara v hrobu mrtvého ležícíeho po čtyřech dnech vzkřísil jest.

Kapitola šestá, kterak Pilát usiloval aby pána Krista vysvobodil, a židé snažni byli, aby byl ukřižován.

A slyšav to Pilát užásl se i vece k množství židův: což vám prospěšno jest vyliti krev spravedlivého člověka? A přivolav Pilát Nikodema a dvanácti mužův, kteříž sú pravili, že z smilstva narozen nenie, vece k nim: co učiním? rozbroj a buře děje se v lidu. Vecechu jemu: myť nevieme, oni vizte. Opět Pilát svolav všecko lidu množstvie vece jim: vieteli že obyčej jest přes deň přesníčný, točičto velikonoční abych propustil vězně jednoho, i mámf znameňitého vězně v žaláři vražedníka jmennem Barabáše; na Ježíšovi zajisté viny k smrti nenalezám. Kterého chcete af vám pustím? Izvolachu židé a řkúce: Barabáše pusť nám. Vece jim Pilát: což pak učiníme z Ježíše? jenž slove Kristus. Vecechu všickni: ukřižován buď. A opět Pilátovi vecechu židé: propustíš tohoto, nebudeš přítel cesařův, nebof nazývá se synem božím a králem židovským; leč snad chceš ty by on byl králem, ale ne cesař? Tehdy Pilát rozhněván a pln jsa prechlostí i řekl jest: lid váš byl jest vždycky buřivý, prechlivý, roztržený a svárlivý, a kteříž sú za vás stáli, točičto vám nakládali, vždy ste se jim protivili. Odpověděchu židé: kteří sú stáli za nás? Odpověď jim: Bóh váš, jenž vás vyprostil z tvrdé služby egyptských lidí, a přes moře vedl vás jakožto přes suchú zemi, a na pústi krmil vás mannú nebeským chlebem a řeřabky čtyřidceti let, a vyvedl vám vodu z tvrdé skály i napájel vás, a dal vám zákon: ve všech těch věcech lněvali ste boha, a protivíce se vašemu bohu kázali ste sobě skovati tele duté za bóh, i zradili ste boha vašeho, a po-

rúhali ste sĕ bohu vašemu, a on chtĕl vešken váš rod zahubiti a shladiti, jedinĕ že jest Mojžiš za vás boha vašeho prosil, aby vás neshladil. A nynie pravite, žebych nenávidĕl ciesaře. A to povĕděv povstal Pilát z stolice chtĕše vyjiti z domu radného. Protož volali sĕ židĕ a řekli jemu: krále vieme ciesaře, ale ne Ježiše nazaretského, jakžkoli tĕrie králi mudrci dary sĕ jemu obĕtovali jakožto králi a řkuce, by židovský král narodil sĕ v Betlemĕ. To uslyšav Herodes ot mudrcův že sĕ král narodil, chtĕl a hledal jest jeho zatratiti. Ale když jest to Josef otec jeho zvědĕl, vzal jej i máter jeho, utekl do Egipta. A když ten úcinek Herodes zvědĕ, poslal i zatratil i zhubil dietky židovské všecky, kteréž sĕ narodili v Betlemĕ i v tĕch ve všech krajinách v stáří ot dvĕ letú neb mladšie. A když to uslyše Pilát velmi sĕ užase, a učinil mlĕcnie v lidu, kteřížto volachu, a řekl jest: tehdy tento jest kterého hledáše Herodes? Vecechu jemu: tenť jest. A vzav Pilát vodu umyl jest ruce své před lidem řka: nevinen jsem já ot krve spravdivého tohoto, vy vizte. A odpovĕdĕli sĕ židĕ řkuce: krev tohoto na nás i na syny naše.

Kapitola sedmá, kterak Pilát pána Ježiše ot-súdil a o rúhání židovském a o smrti pána Ježiše a divĕch při jeho smrti.

Tehdy prikáza Pilát pána Ježiše před stolicí svú, kdežto sedieše, přivesti, a mluvi tĕmito slovy řka: pokolenie tvĕ dovedlo jest tĕ jakožto krále; protož prikazuji tĕ najprvé bičovati podle ustavenie dřievnich kniežat, a potom jeho prikáza aby jej na kříž zdvihli na tom miestĕ, ješto slove Kalvarie, točĕž na rozhraní, kdež jat byl a dva lotry s ním, jimažto jmena tatu jsú Dyymas a Jezmas. I vyšel jest Ježiš z domu radného nesa svúj kříž s sebu a dva nešlechtná zlosyny s ním. A ti také nesĕchu své kříže s ním; a když přijĕduch k miestu tomu, svlecechu rytieři jej z rúcha jeho a opásachu jej v rúchu a ko-

runu z trnie vystavili sĕ na hlavu jeho. I ukřižovali sĕ jeho a dva lotry s ním. Dyymas na pravici a Jezmas na levici. Tehdy rytieři metalí sĕ losy o rúcho jeho, točĕž o tu sukni, kterážto ni krájena ni šita bĕše. A kdýž Ježiš na kříži pnĕše, vece: otĕše shovĕj a otpusť jim, neb nevĕdie co činie. I stoješe lid hledaje, i posmievacchu sĕ jemu kniežata knĕžská i starosty a súdece jich s mistry sami mezi sebu řkuce: jinĕ jest uzdravoval, sám sebe nemóž uzdraviti. Jestli syn boží, sstup nynie s kříže a uvĕřimy v něho. A rytieři přistupujice porúhachu sĕ jemu, a přistupivše dávacchu jemu ocet s žlučí smiešený piti a řkuce: jsili ty Kristus král židovský, vysvobod sĕ samého. Jeden také z rytieřův jmenem Stefanon naplniv hůbu octa i vložil na trest, dáváše jemu piti a řka: jsili ty král židovský, uzdrav sĕ a sprosť se. I prikázal jest Pilát súdece za otsudek vinu a heslo napsati slovy židovskými, řeckými i latinskými, jakož sĕ mu pravili židĕ: Tottoť jest Ježiš nazaretský, král židovský, jakož sĕ řekli židĕ, by on činil sĕ králem židovským. Tehdy také jeden z tĕch lotrův, kteříž pnĕchu s ním na kříži, jmenem Jestan vece jemu: jsili ty Kristus, sprosť a vysvobod sĕ sám i nás. Odpovĕděv Distan zamútil jej a porokoval jest jemu a řka: ani ty sĕ bojiš boha, a jsa v tĕmž sídu; nebo my zajisté pro naše viny hodně a spravdivĕ ty věci, kteréž smy vzĕli, trpíme, ale tento nic jest zlého neučinil. Kterýžto když jest porokoval a požebral tovariši svému, a obrátiv tvář svú vece k Ježíšovi: pomni na mě pane milý, kdýž přijdeš v králevstvie svĕ. Odpovĕdě jemu Ježiš: zajisté pravi tobĕ, že dnes budeš se mní v ráji. A bĕše jakožto hodina šestá dne a tmy učinĕny jsú po vše zemi až do devátĕ hodiny. A kdýž sĕ jest slunce zatmĕlo, a i opona chrámova roztrhla sĕ jest na dvĕ stranĕ ot vrchu až dolův, i zvolá Ježiš velikým hlasem a řka: via ala hohe exicole, jenž sĕ vykládá: v ruce tvoji hospodine porúciem duši svú. A to kdýž jest řekl, vypusti

duši sví. Tehdy Longin rytíř vzem kopie, otevřel jest bok jeho, a ihned vynide krev a voda. Tehdy centurio stýrtičník, kterýž s druhé strany stáše, vida ty věci a znamenie, kteráž se běchu stala, velebíeše boha a řka : zajisté tento člověk syn boží běše. A vešken lid muže a ženy spolu okolo ostúpivše k té ohavě jsúc zamúčení a znamenajíc co se jest stalo, a kterážto věci sú se daly : tepúce prsí své vracovachu se v své domy. Tehdy centurio stýrtičník rozličil a rozpravil Pilátovi sídce všecko což se tu stalo bylo. Uslyšav to Pilát sídce, zamutí se pričliš a nejedl jest nic toho dne ani pil i žena jeho i jiné mnohé ženy nabožné z lidu židovského, kterážto přísluhovachu a pomáhachu jemu z svých statkův. Tehdy svolav Pilát kniežata kněžská i mistry chrámu i staršie vece jim : viděli ste ta znamenie, kteráž sú se stala? Odpověděchu židé : pokažení slunce stalo se jest podle obyčeje. A stáchu tehdy všickni známi jeho z daleka a ženy, kterážto následovaly sú jeho ot Galílee vidúce ty všecky věci.

Kapitola osmá o pohřbu pána Jezu Krista, z něhož sú Josefovi a Nikodemovi hrozili a Josefa v žalář vsadili.

Tehdy jeden muž jmenem Josef spravuje a spůsobuje dvůr, muž dobrý a spravedlivý maje péči o něm, kterýžto jest nepovolil radě, ani žalobám jich točičto židovským, ot Arimathie města Judova. A on běše čekaje království božieho ; tehdy ten přistúpiv k Pilátovi i uprosil tělo Ježísovo. A složiv je s kříže, i obinu je v čisté plátno, i vložil je v hrob svůj nový, v němžto jestě nízádný položen neběse. Uslyšavě to židé, že Josef uprosil tělo Ježísovo, hiedachu ho s Nikodemem žabiti, a s jinými dvanácti muži, kteříž sú řekli, žeby nebyl narozen z smilstva, i s mnohými jinými, kteříž sú stáli před Pilátem, a jeho dobré skutky oznamovali. A když se běchu skryli, tehdy sám jediný Nikodem ukáza se a zjeví se jim, neb kniežetem židovským běše i vece : kterakste

vešli do školy židovské? A oni odpověděli sú jemu : a ty kterak si v školu všel? neb si povolen byl Kristovi a držal si spolek s ním. Otplata jeho díel buď s tebou v budúciem věku na onom světě. Odpověď Nikodem a řku : amen, amen, amen točičto staň se, staň se, staň se. Takéž Josef ukázav se jim i řekl jest jim : proč ste se rozhněvali na mě, že sem uprosil tělo Ježísovo u Piláta. Aj vezte žeť sem v hrobě novém svém položil je a obinul sem je plátnem čistým, a přivalil sem kámen ke dveřem peleše : proč ste nedobře činili spravedlivému a neroz-pomínaliste se na to, abyšte jeho neukřivovali než i bok jeho kopím ste proklali. Uslyšavše to kniežata kněžská židovská, starši i mistři i sídce rozhněvali sú se velmi, a jemše Josefa, kázachu ho stříeci, neb jako nazajřtie měješ sobota býti, a řekli sú jemu : věz to že těto hodiny neslušie ani se hodí nám nic proti tobě učiniti, neb sobota nastává : ale věz to že ani pohřbu hoden budeš, než dáme tělo tvé ptactvu nebeskému a zvierátóm země sniesti. Odpověď jim Josef : tato řeč jest podobna řeči pyšného Goliáše, kterýž jest haněl a porokoval bohu živému proti svatému Izraheli Davidovi proroku neb jestbóh řekl skrze proroka : mně pomsta a jáť otplatím. A aj nyníe počtivý sídce Pilát umyl jest ruce svoji před sluncem a před vámi řka : čist jsem já ot krve spravedlivého tohoto. vy vize. A vy odpověděšve řekli ste : krev jeho na nás i na naše děti. A nyníeť se bojím, byť snad někdy huňv boží nepřišel na vás i na vaše děti, jakožste řekli. Tehdy uslyševše židé tyto řeči, zazlichu se pričlišným huňvem, a chytivše Josefa i zavřechu jej v schráně, v niežto žádného okna neběse a znamenachu i zapečetichu dveře té schrany na zámek, Annaš a Kaifaš prsteuův svých, a postavivše stráž před dveřmi i otjidechu. Tehdy v jitrě sebrachu se kniežata kněžská a starši s mistry a s zákonníky i s jahny všedše v školu radu vzěchu, kterakby mu smrt učinili.

Kapitola devátá o divném sprostění Josefa, a oznámení vzkříšení pána Jezu Krista.

A když se to stalo sbravše se všickni a sediece kniežata kněžská Annaš a Kaifaš kázachu s velikú nepocti přivesti jeho. A když otevřechu zámek a pečetí dveří, nenalezechu Josefa. A to uslyšev vešken zbor diviechu se i strnu, a užásl se vešken zbor proto. I obklčí je veliká bázeň, neb nalezli sú zapečetěn zámek schrany, a pečetí, kterýmiž sú zapečetili nalezechu nepoškvrněn. Ale že Annaš a Kaifaš ot toho pokoje klíč mějechu, protož nesmějechu rozjímati, kteříž před Pilátem za Ježíše mluviechu, a tak Annaš a Kaifaš odešli sú, a tomu se všickni diviechu. A aj tehdy někteří z strážných rytieřův, kteříž střežechu hrobu Ježíšova, přijjidechu do města a všedše v zbor do školy vecechu kniežatům židovským a starším i mistrům, že když sme my střiehli hrobu Ježíšova, stalo se jest veliké zemětřesenie a hnutí, i viděli sme angela božieho kterak kámen s hrobu otvalil i seděse na něm, jehožto obličje krása běše jakožto blesk a rúcho jeho bielostkvúcie jakožto snieh, ale ot strachu učiněni smy jako mrtví; a slyšeli smy angela mluvie k ženám, kteréžto běchu přišly k hrobu Ježíšovu a říkúcieho: nerodte se báti, neboť viem zajisté, že Ježíše, kterýž ukřizován jest, bledáte: nenief jeho, vstal jest zajisté, jakož jest dříve pověděl, podte a vizte miesto, kde jest položen byl, a brzo jdúcie povězte učedníkům jeho a Petrovi, že jest z mrtvých vstal, kterýžto již předejde vás v Galilei: tu jeho uzřite, jakož jest prvé zvěstoval a předpověděl vám. Tehdy svolavše židě rytieře vsecky, kterižto ostríehachu hrobu Ježíšova i vecechu jim: které sú to ženy, k nimžto angel jest mluvil. a proč ste jich nechtyli? Odpovědechu rytieři židům říkúcie: žen neznáme které sú byly, neb sme my bojíce se angela jako mrtví byli, neufajíc více světla spatřiti tohoto světa, kterak sme pak mohli je chytiti. I vecechu jim židě: živ jest

hospodin, žeť nevěříme vám. Odpověděsše rytieři řekli sú židům: když ste Ježíšovi an toliko divův činil před vámi, nevěřili, kterak pak nám věřiti můžete; dobře zajisté řekli ste vy: živ jest on hospodin, jehožte ukřizovali. Opět židům rytieři vecechu: myť sme slyšeli, že Josef, jenž jest uprosil u Piláta tělo Ježíšovo i pochoval, a vy jemše jej i zavřeli ste jeho v schráně, v kteréžto nízadného okna jest nebylo; a znamenali ste vašimi prsteny zámek zapečetivše, a druhý deň otevřevše jeho ste neužřeli: protož dajte vy nám Josefa, kterého ste v schráně skryli, a myť vám dámy Ježíše, jehož sme v hrobě střiehli. Vecechu židě: myť vám dámy Josefa dajte vy nám Ježíše. Nebť Josef šel do města svého Arimathie. Odpovědechu rytieři: jestli Josef v Arimathii, a Ježíš jest v Galilei, jakožto sme slyšeli ot angela pravice k ženám. Uslyševše to židě báli sú se velmi říkúcie sami k sobě: nepronašejme nikoli této řeči, af někdy slyšána nebude; neb snad pronesúli se tyto věci, všickni, uvěřie v Ježíše. Sběrme penieze a dajmy rytieřům říkúcie: pravte že když sme my spali, přišli sú učedníci Ježíšovi v noci a ukradli sú tělo Ježíšovo. A budelif to slyšáno ot Piláta súdece, myť jemu dosti učinímý. Tehdy vzemse radu, i dali sú veliké penieze rytieřům a říkúcie: řecete že učedníci jeho amy spíny v noci přišedše ukradli sú jeho nám. Paklif to Pilát súdece uslyší, myť za vás mluviti budeme, a tak vás ote všeho vysvobodíme. Tehdy rytieři vzemse penieze, ne tak sú pravili jakož ot židův sú naučení a napomenuti. Chtěchu tehdy tak povědieti: učedníci jeho přišli amy spíny v noci i ukradli jej nám, ale nemožechu, než zajisté jest: vstal z mrtvých Ježíš, a viděli sme angela s nebes sstupující. an otloživ kámen i seděse na něm. A pronesena jest všem řeč jich, a slovo to proneslo se jest u židův až do dnešnieho dne.

Kapitola desátá kterak tři svědci vyznávali že viděli pána Jezu Krista, jenž vstúpil jest v nebesa.

Ale jeden kněz jmenem Finés a Adda příkazatel a jahen jmenem Aggeus, tito tři přišli ot Galilee do Jeruzalema a řekli sú kniežatóm kněžským a starším i mistróm i všem v škole, že Ježiše, kterého ste vy ukřižovali, viděli sme s jedenácti učedlníky svými mluvíce a sediece u prostřed nich na hoře olivetské a řkúce jim: jádúc po všem světě kažte čtenie všemu stvoření, krtíce je ve jmě otce i syna i ducha svatého, ktož uvěří a křtěn bude, spasen bude; ale ktož zajisté neuvěří ten zatracen bude. Ta znamenie budu při nich, kteříž uvěří ve jmeno mé, budú dábly vyháňeti, rozličnými jazyky budú mluvíti a hady budú bráti, a smrtedlného aěby co snědli neb vypili, nebude jim škoditi: na nemocné budú ruce klásti a zdrávi budú. A když to otmulvi k učedlníkóm svým, uzrechom jej an do nebes vstupuje. Uslyševše to kniežata kněžská a starci i mistrí i jahnové vecechu k těm třem mužóm: vzdajte slávu bohu israhelskému, a povězte nám ač sú to pravé věci, které ste slyšeli a videli. Odpověděli sú jim řkúce: živ jest pán böh otcöv našich, böh abrahamöv a böh izáköv a böh jakoböv, že sme slyšeli mluviece Ježiše s učedlníky svými na hoře olivetské, a videli sme jej do nebes vstupujíc, jakož sme vám pravili; proto slova kterěz sme slyšeli ot Ježiše, a že sme videli jeho vstupující do nebe zamlčímeli, hřiech máme. Tehdy vecechu jim židé: protoliste přišli, abyšte nám to zvěstovali čili abyste modlitbu vzdali bohu. Odpověděchu jim: přišli sme chválu vzdávat bohu. Vecechu jim kniežata kněžská a starší i mistrí: vy ste přišli chválu vzdávat bohu z toho oblúzenie, ješto ste mluvili přede vším lidem. Odpověděchu jim: jestli to hřiechem, že ta slova kterážsme slyšeli, a ty věci které sme svýma očima videli, aj tof stojime před vámi, což se vám najpodob-

nější zdá, to z nás učíte. Tehdy ihned vstavše kniežata židovská, držiece knihy zákona božicho v rukú, zaklínali sú je řkúce: již izádnému více nezvěstujte a nepravte těch věcí a slov kterážste nám o Ježišovi pravili. Tehdy dachu veliké penieze těm třem mužóm a kázachu jim do své vlasti jíti; a poslachu s nimi tři muže, aby je doprovodili do jich krajín, aby nikoli nebydlili ani zůstávali v Jeruzalemě: a tak že je provodichu až do Galilee, i otjidechu jich tak s pokojem. Tehdy sebravše se kniežata kněží židovských a starší i mistrí v školu velikým hněvem, i učinichu kvíelenie a sami mezi sebú ptachu se a řkúce: které jest to znamenie ješto se jest přihodilo nám, a proč ten div stal se jest v Israheli. Tehdy Annás a Kaifás těšiece je vecechu: a zdali rytieřóm, kteříž sú stříehli hrobu Ježišova máme věřiti? kteříž sú pověděli nám by angel boží stúpil s nebes i otvalil kámen ot hrobu; a učedlnici jeho dali sú jim zlata mnoho, kteřížto vzali tělo Ježišovo, a naučili je řkúce: aby svědčili lidem, a oni aby mohli ukrásti tělo Ježišovo. To vězte že nemáme nižádnému věřiti ciziemu v žádném slovu; neb sú oni vzemše ot nás mnoho peněz, ne tak jakož sme je (naučili) pravili sú: protož neb nám anebo jeho učedlníkóm vieru měli sú držeti.

Kapitola jedenáctá, kterak jest Nikodem židóm radil, aby pána Krista na horách hledali, a kterak Josef nalezen jest v Arimathii a obešán ot židöv aby k nim přišel.

Tehdy povstav Nikodem jide k nim v radu a vece jim: právě mluvíte synové izrahelští, vy ste slyšeli všecky věci které sú mluvili oni tři muži, ješto běchu z Galilee přišli, přísahajíc na zákoně božiem skrze jmeno pána boha israhelského a řkúce: videli sme Ježiše s učedlníky svými na hoře mluviece, a videli sme jeho do nebes vstupující, a jakož z svatého písma viete, že svatý Heliáš na ohnivém vozě vzat

jest do ráje. Tehdy otázachu Helizea synové prorokův řkúce: kdo tvój otec Heliáš? Odpověď jim, že vzat do ráje. Vecechu synové prorokův k němu: snad jest duchem pochopen a na některých horách israhelských posazen. A protož vyberme z sebe některé muže schoďmež po horách israhelských, snad jeho naleznem? I prosiechu Helizea, aby s nimi šel; a chodivše tři dni nenalezechu jeho, nebo zajisté byl vzat do ráje. A nyní teď poslučajte mne synové israhelských, zdaliby duch schopil Ježíše, a posadil jej na některé hoře, snad nalezneme jej a pokánie učiníme. I sľibi se ta rada všem Nikodemova. I poslachu své posly muže, aby hledali Ježíše, a hledavše i nenalezechu jeho, ale Josefa nalezechu v Arimathii, ale žádný nesmie jeho staviti. A vrátivše se vecechu: co sme kde chodili, nenalezli sme Ježíše, ale Josefa sme nalezli v Arimathii městě jeho. Uslyševe to kniežata kněžská i všichni starší lidé i mistři běchu veselivelmi, a radovali sú se i pochválchu boha israhelského, že nalezen jest Josef, kteréhožto zavřeli běchu v schráně a potom nenalezli jeho. Tehdy učinivše sněm veliký vecechu kniežata kněžská: kterým pořadem mohli bychom přivesti a přivolati k nám Josefa a mluviti s ním? Tehdy vzemše částku lístku a černidla i napsachu k Josefovi list řkúce: pokoj s tebi buď otče Josefe i všem kterých s tebi sú. Vieme a poznáváme se, že sme hřešili proti bohu i proti sobě, ale prosils boha israhelského by tě sprostil z našich rukú. I sprostil jest tě: protož prosíme tebe by ráčil k nám k svým synóm a k své bratři zavřítí, neb velmi sme zamüceni byli a divili sme se všichni vzeti tvému když sme tebe v pokoji hledajíc i nenalezli. Vieme cele, že zlobivú a nečistú radu byli sme umyslili proti tobě, ale hospodin zrušil jest radu naši. Na pokoj tobě Josefe poctivý ote všeho lidu našeho. I vybrachu ze všeho lidu sedm mužův přátel Josefových, kterých sú oni znali že jsú prietele jeho. I vecechu jim mistři, bi-

skupi i zákonnici: když přijdete k Josefovi, pozdravte jeho v pokoji dádúce jemu list, a vizte budelit přijma poselstvie čisti, tehdy bez pochybenie pójde s vámi, a přijde k nám; pakliť poselství nepřijme, tehdy vězte zajisté žeť se hněvá na nás. A protož požehnavše jich i poslali je. Tehdy ti muže přišedšo do Arimathie k Josefovi padechu na zemi před ním, a pozdravivše jeho pokojně, dali sú jemu lístek poselstvie a řkúce: otče Josefe na pokoj tobě i všem tvým. Odpověď jim vece: na pokoj vám i všemu israhelskému lidu. A přijem list poselstvie i číte jej. A když přečíte Josef lístek, pochvali boha a řka: požehnán buď pán böh israhelský, jenž mě vyprostil z ruky nepřátel mých, a vysvobodil lid israhelský, aby nevyšli krve mé na prázno na zemi, požehnaný böh jenž mě je obránil pod křídloma svýma. A buď požehnáno jmeno pana boha, jenž jest posal angela svého, kterýchž mě jest prikryl pod křídloma svýma. A pocoloval Josef muže ty i přivedl v dóm svůj, připravil také stól i dal jim pokrm s sebu.

Kapitola dvanádetá o přijeti Josefa do Jeruzalema, o jeho přivítání. A o tom což jest pravil o svém vyproštění.

Tehdy nazajtrje ráno osedlav Josef osla svého i jede s nimi. A tak přijedechu do svätého města Jeruzalema. A když uslyšechu všichni židé že Josef přijel, bězechu na cestu proti němu volájice a řkúce: pokoj boží buď všemu lidu židovskému. I báchu se všickni z opatrenie jeho. Tehdy pocolovachu jeho všichni biskupové i starší i vladaři. Potom přijem jej Nikodem v svůj dóm, učinil jemu veliké hody Zavola také Annáše a Kaifáše starších a kniežat s mistry. I bychu veselí všickni jedúc a pijíc; a pochválivše boha, vrátichu se domów, ale Josef osta v domu Nikodemovu. Tehdy druhý deň před sobotú sjidechu se kniežata a starší chrámu i mistři v dóm Nikodemův. Tehdy Josef vstav i pozdravi jich tíe a řka: pokoj vám buď i va-

semu domu, i uvede je Nikodem v svůj dóm, a tu učiníchu radu. Tehdy Josef v domu Annáše běše, ale nížádný nesměješe s ním mluvíti. I vece jim Josef: proč ste mne zavolali? Tehdy oni ponukuuchu Nikodemovi aby mluvil. Tehdy Nikodem vece Josefovi: otče Josefe poetivý i všemu lidu israhelskému, věz že kniežata potčivá, starosty i vladáři a mistři žádají ot tebe řeč slyšeti. Vece jim Josef: lězšte. Tehdy Annáš a Kalfáš vzemše knihy zákona božieho, i zavěrovachu k němu řkúce: daj vyznáníe a chválu bohu israhelskému a zjev nám před bohem vsecky věci co tebe tázati budem. Vece jim: nebudet nic tajeno před vámi. Vecechu k němu: byli sme zamúcení velmi ještos uprosil u Piláta tělo Ježíšovo, a obinuv v čistý čalín i položil si v svém hrobě novém, a protož sme tě byli zavřeli v selhráně v niežto nížádného okna nebylo, a zapečetivše dveře stráže smy osadili, a když smy v druhý deň přišli otevřevše dveře i nenalezechom tebe, tedy divili smy se a velmi se zamutichom, a bázeň veliká na vesken lid boží spadla a strach nás popadl, když sme tě přivítali přítomného. A proto sme tebe přivolali, aby nám pověděl, kterak se jest tobě dálo: zvěstuj a oznam nám to před bohem co se jest stalo o tobě, abychom my z tvého zdravie chválu vzdávali bohu. Uslyšav to Josef i vece: když ste mě byli zavřeli v deň přesný, točič i veliký pátek k večeru, tehdy seděl sem tu celú sobotu, a když o pól noci stáech na modlitbě a modlech se bohu, tehdy ten dóm v kterémž ste mne zavřeli byli, zdvižen jest ot čtyř uhlov, a na čtyřech ublech pověšen. I zjeví se jako světlo v oči mů; tehdy já užasech se i padech na zemí. Tehdy kdos pozdvíže mě s města, na kterémž sem byl padl, i oblí mě vodú jakožto rosní ot hlavy až dolův, a voně ta rozkošná vnide v chřipě mojí, i nře tvář mů tu vodú jako obmývaje mě, i pocelova mě a řka: Josefe neboj se ale vezři na mě a viz kto jsem já. A vzezřev uzrech Ježíše, a užas se mněch by obluda

byl i vecech jemu: Rabbony Heliáš točič mistře Heliášli jsi ty? I vece mně: nejsem Heliáš ale jáf jsem Ježíš nazaretský, jehožs ty pochoval a obinul v čalín čistý, přikryls rúchu tvář mů i vlozils v svoj nový hrob. I vecech an mluvi semnú: pane ukáž mi hrob kde sem tě položil: a ujem mě za ruku vyvede mě z toho domu, i provodil mě jest drže za ruku na místo, kdež sem byl jeho pochoval. A ukáza mi plátno a rúchu jimž sem byl hlavu jeho obinul. Tehdy sem zajisté poznal, že to Ježíš běše, i vecech jemu: požehnán buď jenž jest přišel ve jmeno božie. Tehdy ujem mě a drže ruku mů, vede mě do Arimathie do domu mého zavřenými dveřmi i vece mi: pokoj tobě. I přikáza mi a řka: až do čtyřicátého dne nevycházej z tohoto domu: jáť již pojdu do Galilee k úředníkóm mým. A když ty vsecky věci uslyšechu kniežata židovských kněží, vladáři starší i mistři, kněží i jahnové užasli sú se i stáchu u velikém strachu jakoby zmrtvěli i padechu k zemí a nejedli sú až do deváté hodiny. Tehdy Josef a Nikodem prosišta jich řkúce: vstaňte a pojezte chleba a posilněte seho i svých živoťov, neb zajtra jest sobota božie. Tehdy vstavše modlicmu se bohu, a po té modlitbě jechu i pichu, a potom rozjidechu se každý do svého domu. Potom opět druhý deň snidechu se v školu mistři a kniežata židovských kněží a starší z lidu, a těžice mezi sebu vecechu: který jest tento hměv boží? ai div, kterýž přišel na nás a stal se jest v Israheli? a však smy zajisté znali otce i máter Ježíšovu.

Kapitola třináctá, kterak jeden jáhen oznámil pána Krista a triie dřievni svědci svědčili že jest živ a do nebe vstúpil jakož jest řekl.

Tehdy jeden jáhen v zákoně učení jmenem Levi řekl jest: já sem znal dobře otce i máter Ježíšovu, že sú byli z pokolenie Davidova, ale však boha se bojice a modliti se neprestávajice vždýcky třikrát do roka desátky obětí a svěce-

ním obětující v Izraeli točíte v ľidu israhelském. A když se jest Ježíš narodil byl, tehdy otec i máti přinesli sú jeho do toho chrámu i dali sú obět pánu bohu za něho. A když jest jeho vzal veliký kněz Simeon drže jeho na svú rukú řekl jest k němu: jíž pustíš hospodine slubu svého podle slova tvého v pokoji. Tehdy také matce jeho milostivě vece: zvěstuji také tobě o dietěti tomto: vžž že toto dietě položeno jest ku pádu a vstání mnohým ľidem israhelským, a na znamenie, jemužto otpierati a otmľuvati neb protiviti se budú; a tvú duši, vece, meč bolesti projde, aby odkryta a zjevna byla mnohých srdci myšlenie. Vecechu jemu biskupové a zákonníci i múdři: aj tyto všechny věci, kteréž si pravil kteraks aneb kdys je viděl? Odpověď jim Levi: a zdali nevíete že sem se ot něho učil zákonu. Vecechu jemu knězie mistři a starší: otec tvého viděti chceme, a otázavše vecechu jemu: jestli to tak jakož smy slyšeli ot syna tvého Levi? kterýmžto on vece: nie jistějšího i vece jim: proč ste nevěřili synu mému, i pověď: Simeon on učil jest syna mého zákonu. I vecechu ti kteréž běchu v radě k Levi: pravá jest řeč tvá kteréž si pověď. Tehdy vecechu kniežata kněžská a starší z školy sami k sobě: podme a pošleme k těm třem mužóm, kteréž běchu přišli z Galilee a pravili nám, by jeho viděti mluviec s jeho učedníky na hoře olivetské, a vstupujie na nebe. I sľibi se ta řeč všem. I vecechu mužóm, kteréž jiti mějechu: šedše recete: mistře Adda, mistře Finés, mistře Aggeo na pokoj vám. Tyto věci vzkazuje vám vešken lid boží a řka: pohádek se jest mnoho nyníe stalo v radě naše, a proto sme poslali tyto muže, aby vás pozvali do svatého města Jeruzalema. Tehdy šedše ti mužie do Galilee, nalezechu je ani sediec myslé a mluviec o zákonu; i pozdravichu jich pokorně a řkúce: na pokoj vám. I vecechu: pokoj buď s vámi, proč ste přišli? Odpověďchujim: volá vás rada ľidu božieho do svatého města Jeruzalema. Uslyševše ti jisti že

jsú hledáni ot rady, pochválíchu boha, a otpočinnuše s nimi, přijídechu v pokoji do svatého města Jeruzalema. Tehdy nazajtrie usadivše se v radu knězie a mistři otázachu jich řkúce: povězte nám zjevně viděliliste Ježíše sediec na hoře olivetské a učiec své učedníky a vstupujie na nebe. Odpověďechu oni jedniem hlasem řkúce: živ jest pán böh israhelský na nebi, že sme zřejmě viděli Ježíše mluviec s svými učedníky svými na hoře olivetské vstupujie do nebes. Tehdy Annáš a Kaifáš rozlúčivše je rózno ot sebe, a tčziec každého zvláště, jednotajně pravdu sú pověděli, že sú viděli Ježíše mluviec s svými učedníky a vstupujie do nebes. Tehdy vecechu Annáš a Kaifáš: zákon náš Mojžiesöv drží, v ustech dvú nebo tři svědköv stoji každé slovo. Tehdy pověď mistr Habunden: ale co dieme, neb psáno jest v knihách o přirození že blahoslavený Enoch chodil jest s bohem, a ľilil se jest bohu, a přenesen jest slovem božím, nebo böh zdvihl jest jeho do ráje. Jajrus mistr vece: a my sme slyšeli smrt Mojžiesě blahoslaveného, ale hrobu jeho pohřbu nevíeme, ani viděli sme; psáno jest zajisté: umřel Mojžies z slova božieho, a nevie žádný člověk do dnešního dne hrobu jeho; a Heliášer proroka nenie smrt shledána. Levi také vece: to což jest mistr můj Simeon řekl, též ja diem. Aj tento položen jest ku pádu a vzkřiešeni mnohým v Izraeli a na znamenie jemužto otpierati a etmlůvati budú a protiviti se ľid israhelský bude. Tehdy Annáš a Kaifáš vecechu: zajisté právě ste pověděli, nebo to jest psáno v zákoně Mojžiesově že jest Enoch neumřel, neb na ohnivém voze vzat jest do nebe, ale Ježíš dán jest Pilátovi, i viděli sme jeho an bičován, upľván a trním hľozím korunován, na smrt otsúzen ot Piláta: také ukřizován na dřevě umřel. Také žlučí s octem napáján jest v zahradě s dvěma lotroma ukřizován; bok jeho kopim ot Longina rytieře prokřán jest, a tělo jeho pectivý otec náš Josef uprosiv u Piláta, schoval je v svém novém hrobě. A tak on zajisté svědčil jest, že jest

z mrtvých vstal a že jej viděl živého, jakož i oni tři muže vaši svědci že su viděli jej v nebe vstupujícího. Opět Levi odpovědě ke všemu zboru židovskému: Opět ty všechny věci na Ježíšovi usvědčeny? nebud vám nic divno před vašima očima. Tehdy odpověděchu mistr Adda, mistr Finés, mistr Aggeo, kteříž běchu přišli z Galilee svědčiti, že viděli su Ježíše do nebes vstupuje i vecechu ke všemu zboru lidu židovského před kniežaty i před staršími i před biskupy i zákonníky, kteříž su svoláni byli k radě když jděchu do Galilee k Jordanu, potkachom se s množstvim lidu jdúce v bělém rúše, kteřížto dávno pochování běchu, mezi nimižto také sme viděli Karina i Leucia spolu jdúce s nimi. Tehdy setkavše se s nimi pocelovachom je, nebo jsú naši milí prietelé byli, doněvadž su na tomto světě živi byli. I otázachom jich rúce: povězte nám přátelé i bratřie milí, která to vše jest, a kteří jsú toto s nimižto jdete, neb kterak tělesně bydlite? ješto ste dávno pochování byli. Odpověděchu nám: s Kristem smy vyšli z pekla a on nás z mrtvých vzkriesil, a vězte žeť su vrata pekelná i temnoty zrušeny, a duše svatých otovad su vyňaty a nyní přebývaji v ráji s pánem Jezu Kristem: a nám jest prikázáno ot něho jenž nás ráčil z mrtvých vzkriesiti, abychom čas zjednaný chodili po březích Jordána a po horách, a však nezjevujice se lidem, ani také s nimi mluvíce, jediné s kýmby se libilo jemu; nebo nám není lze ani zjeviti se, ani s vámi mluviti mohli sme než s povolením a dopuštěním ducha svatého. To uslyševše všacka obec, kteráž v radě běše, velikú se bázni užase, bylaliby to pravda, což su títo galilejští svědčili. Tehdy vecechu Annáš i Kaitáš ke vše radě: nyní zajisté má ukázáno býti, což títo svědčie, budeli to právě nalezeno, že Karinus a Leucius živi v tělesnosti přebývaji, bychom my očima našima mohli je viděti, kdyžbychom je nalezli, aby oni nás o všech těch věcech jisty učinili, pakli

tobo nebude, vězte cele žeť su títo všecko selhali. Potom opět to uslyševše slibi se jim: tehdy zvolichu múdré muže i bohobojné, kteříž su pomměli, když su ti pochování byli, i miesta hrobův jich; nebo kdež su pochování byli, aby snažnie hroby jich ohledali, a o všem zvěděli, jestli to pravda, jakož sú slyšeli. I jidechu patnácte mužův v počtu tam, kteříž su na pochovávaní byli jich, a svými nohami stáli, kdež sú pohřbeni byli, aby snažně hroby jich opatřili. Tehdy oni šedše i nalezechu jich hroby otevřeny a jiných mnoho více a nižádného znamenie prachu jich kostí nenalezchu. Tehdy brzo vrátivše se pověděchu co sú viděli. Tehdy přielišnú úžesti zamutiehu se všickni vóbec, i škola židovská, i vecechu k sobě: co učiníme? Ale Annáš a Kaitáš vecechu: pošleme tam, kdež sme slyšeli bydlec je, a pošleme k nim muže bohobojné prosieci a žádajíc, aby ráčili přijíti k nám. Tehdy oni šedše choděchu po vlastní jordanské i po horách, a nenalezše vracovachu se s velikú žalostí. Tehdy brzo s hory olivetské zjeví se množstvie veliké, jakožto dvanácte tisíc mužův, kteřížto byli s Kristem vstali. Tehdy poznavše tu mnohé nemožechu pro milošťe, i z opatření angelského nie s nimu mluvíti, ale stáchu dáleko na ně hlediec. I slyšechu kterak chodiechu spievajíc a rúce: vstal jest syn boží z mrtvých, jakož jest řekl. Slavme a veselme se všickni, neboť on kraluje na věky. Tehdy diviechu se přieliš ti ješto poslání běchu, a strachem padechu na zem. A vzešše odpovď posl, vecechu, aby hledali Karina a Leucie v jich domiech v městě Arimathii. Tehdy vstavše vjidechu do jich domův i nalezechu je ani se bohu modlé tu. A všedše k nim, padechu na zem před nimi, poctivost činieci jim, a vstavše vecechu jim: všecko množstvie židův poslali sú nás, slyšiec že ste vstali z mrtvých prosieci abyšte ráčili přijíti k nám, bychom všechny vlebnosti božie, které sú se stali u nás časův našich oznámili.

Tehdy oni vstavše, prišli sú do města svatého s nimi, a všedše v skolu jich posadišta sě.

Kapitola čtrnáctá, kterak Josef pověděl židům zákon boží a kterak smrt Kristova patriarchy a Josefa provodila do Jeruzalema.

Tehdy povstav Josef vece k Annášovi i Kaifášovi: zajisté dobře divíte sě že ste slyšeli kterak Ježíš ot smrti jsa živ vstúpil jest v nebe; zajisté více sě slušie diviti neb netoliko vstal jest sám z mrtvých, ale mnohé jiné mrtvé z hrobův vzkriesil jest živé a ot mnohých viděni jsú v Jeruzalemě. A slyšte mě teď, že všiekní vieme blahoslaveného Simeona kněze velikého, kterýž přijal byl děfátko Ježíše na ruce svoji v chrámě. A ten Simeon měl jest dva syny bratry vlastnie a my všiekní při smrti a při pochovávání jich byli sme. Protož jděte a opatřte hroby jich neb jsú otevřeny. A aj jsúť v Arimathii spolu živi na modlitbách slyšení bývaji volajíce, ale s nižádným nemluviece, a jsúť jakožto němi mlčiece. Protož podte dieme jim se vsí etí a s skrovností, a přivedme je k nám, a zaklnúce je snadť budú mluviti nám o vzkriesění jich tajemství. A ty věci uslyševše všiehm uradovali sú sě. A šedše Annáš a Kaifáš, Nikodem a Josef a Gamaliel nenalezli sú jich v pohřbu jich, než šedše do jich města Arimathie, tu sú je nalezli na modlitbách klečiee na kolenú a pocelovávše jich se vsí poctivostí a s bázní boží provodili sú je do Jeruzalema do školy židovské. Potom Annaš a Kaifáš zavřevše dveře přinesechu knily mojíševy zákon boží, i položichu na ruce jich, zaklínajíce je skrze boha Adonai a boha abrahamova, izakova a jakubova, skrze boha israhelského, skrze zákon a proroky rkúce jim. Povězte nám kterak ste z mrtvých vstali, a které jsú to divné věci, které sě staly našich časův, ješto sú sě nikdy nestaly. Neb již uschly sú všechny kosti naše, a třasla sě jest země pod nohama našima; vyschli sme svými hřiechy abychom profilí krev spravdivú a svatú.

Kapitola patnáctá, kterak dva z mrtvých vzkriesena divně sta o něm vyznala pána Krista vzkriesenie a svatých v předpekli utěsenie o pánu Jezu Kristu.

Tehdy to zaklínánie slyšiece Karinus a Leucius třesúce sě tělem a zamúcení jsúc srdcem a spolu patriece v nebe učiniehu znamenie krize prsty na své jazyky, ihned mluvili sú rkúce, a rukama ponukše: dajte nám po jednom díelu listku pero a črnidlo, a budeme psati co sme viděli a slyšeli. A to sú proto učinili, že jim duch svatý nedal s nimi mluviti. Tehdy davše jim listy rozliučiehu je róžno jednoho ot druhého. Tehdy oni šedše a znamenavše sě na čele svatým znamením Ježíšova kříže, počechu psati každý zvlášť takto rkúce: Jezukriste pane bože mrtvých vzkriesenie i živote, přepustť nám mluviti tajné věci skrze smrt nebeského kříže tvého, jenž sme zjevně zaklínáni, neb si ty přikázal sluhám tvým izádnému nepraviti tvé božské ulehbnosti, kteréž si učinil v peklech, vyložiti. A když to všeeho pišie na listek dokonachu, vstachu, Karinus což napsa to da Annášovi; též i Leucius své pismo da Kaifášovi, a pozdravivše všech, kteříž běchu v radě proměništa sě v přielisnú světlost, a potom jich viec neuzřechu. A pismo jich, to by nalezeno rovně nic viece ani méně jedno druhého. Tehdy Annáš a Kaifáš otevřevše listy i počechu tajně čísti. Ale lid vesken nechuf z toho máje, tak provoláno by ote všech, aby to pismo zjevně čteno bylo. A když sě to stane, tehdy my ty listy v pokladech zachovány mieti budem, nebo snad ta svatost božie ot nedostojných zakryta i proměněna v faleství bude. Tehdy Annáš a Kaifáš bojice sě lidu, dachu listy čísti mistrovi Alda a mistrovi Finés, kteříž běchu přišli z Galilee, praviee že sú viděli očima svýma vstupujie Ježíše do nebes. Těma uvěři všeeha obec aby to pismo čtla. Tehdy tu nalezechu že jest psáno: já Karinus a Leucius Jezukriste pane bože, živote

i vzkriesenie mŕtvých, odpust' mi skrze svatosť tveho svätého kríže, slavnosť, ktorú s v predpeklí učiniť, vyložiť. Kedy sme my byli se všemi otcí našimi posazeni v hluboké mrákové pekelné temnosti, tehdy vňáhle zjevila se jest zlatá slunce barva a veliká světlost, a zlatohlav královský prosvěcujíc na nás, tehdy vňáhle peklo se zatřese i vrata smrti, tehdy ihned všeho národu lidského otec Adam se všemi patriarchami svatými svými točiči otcí předními i s proroky veselichu se u veliké radosti řkuce: tato světlost jestliž rozmnožitel a kmen světla věčného, kterážto nám jest přišla a slíbila nám spolu věčnú světlost svu. Tehdy zvolá Izaiáš arka: tato jest světlost otcova synu boží, jakož sem vám dříve prorokoval, když bých v tělesenství živ na zemi a řka: země Zabulon a země Neftalim za Jordanem a galilejský lid pohanský, jenž seděše v temnostech, viděl jest světlost velikú, a kteříž sú přebývali u vlasti smrtedlného stieny, světlost jim vzešla jest, a již přišlo a posvětilo nám ve tmách a v stieny smrti sedícím. A když sme se všickni radovali a veselili, světlo se osvietilo nad nami; tehdy přijide Simeon náš otec, kterýž vesele a raduje se všem jest pověděl: chvalte a slavte pána boha našeho, Jezukrista syna božieho, kteréhožto mládence já sem na mé ruce přijal a držal jej v chrámě a připuzen jsa duchem svatým pověděl sem k němu vyznávaje: již nyní pustíš pane služu svého podle slova tveho u pokoji, nebť sú viděli oči moji spasenie tvé, kteréž si připravil před obličejem všech lidí světlo k zjevení pobanóm a k slávě tvé obce izrahelské. To uslyševše všecko množství svatých ot té hodiny více sú se radovali. Potom opět přijide jeden jako pústenník, a otázán jsa ote všech ktoby byl, jimžto odpověděv vece: jáť jsem Jan Křtitel, hlas i prorok nejvyššieho předchozie, jáť sem predešel před obličejem přichodu jeho připravovat na púšti cestu jeho, maje naučení spasenie jich hřiechóm datí lidu

jeho na odpúštění hřiechóm jich; a vida Ježíše syna božieho jdúcieho ke mně, připuzen sem duchem svatým vyznati, a všemu lidu židovskému prstem mým ukázati a řka: aj toť beránek boží, aj toť snímá hřiechy světa. Já sem jeho křtil v řece Jordáně, a viděl sem ducha svätého v tvárnosti holubice ststupujieho na něho, i slyšal sem hlas otcy s nebes vznice a řkuce: toť jest syn mój milý, v němžto mi se jest dobře zalíbilo. A teď přišel sem před obličejem jeho, a stúpil sem zvěstovat vám, nebť sem ot něho odpověd' vzal, žeť sám chce stúpiti do pekla. A již blízký čas jest, v němžto nás navštívi, vzházeje syn boží s výsosti, přicházeje sedícím nám v temnostech a v stieny smrti. A když to uslyše první stvořeníe Adam otec náš, že Kristus v řece Jordanu křtěn jest, zvolá k Setovi synu svému a řka: pověz synu všem synóm tvým, patriarchám točiči prvním otcóm i prorokóm ty všecky věci, kteréž sí ot Michala archangela slyšal, když sem tě byl poslal k rajským vratóm, aby prosil hospodina, aby poslal angela svého, aby mi dal oleje s stromu milosrdenstvie abych znazal tělo mé, když sem byl nemocen. Tehdy Seth přiblíživ se a přistúpiv k svatým patriarchám a k prorokóm vece: já Seth když bých modle se u vrat rajských k bohu pláče, aby račil poslati angela svého svätého, kterýby mi byl dal oleje milosrdenstvie, tehdy Michal archangel, kterýž jest probošt rajský přijide ke mně i vece mi: toběť praví Seth neusiluj pláče a modle se a proše za olej milosrdenstvie, aby pomazal otec tveho Adama pro bolest tělesnú jeho; nebť zajisté nikoli nebudeš moci vzieti jeho, jelíž v najposlednějších časiech, když se dokoná pět tisícóm let a sto let a devadesát let. Tehdy přijde na zemi najmilejší syn boží Kristus i sprostí jeho a káže vstáti tělu adamovu, a vzkriesí těla mŕtvých, a uzdravovati bude všeckú nemoc, a svolá všecky lidi pohany k víře své. A onť přijda i bude v Jordáně řece křtěn;

a když vystúpi z vody jordané, tehdy olejem milosrdenstvie svého pomaže všech věřících a ufajících v sě; a budeť olej ten olej milosrdenstvie do pokolení těch, kteříž druhé mají sě naroditi z vody a z ducha svatého k věčnému životu amen. Tehdy sstúpi najmilejší syn boží do peklu, i vyvede Adama otce tvého do ráje, z něhož jest vyvržen byl. Tehdy ty všecky věci uslyševše od Seta všichni svatí proroci i patriarchy veselili a radovali sú sě velikú radostí.

Kapitola šestnáctá o svádě šatanově s pekle m točiz s zbornem pekelným ot pana Jezu Krista.

A když sě tak všichni světi veselechu, tehdy šatan knieže i vévoda smrti přišed i vece ku peklu točiz k zboru pekelníemu: připravte sě ku přijetí Ježíše, kterýžto chlubí sě by byl syn boží, a jestiž člověk boje sě smrti arka: zamúcena jest duše má až do smrti. A mnoho protivenstvie zlořečenství svým mně učinil jest, a skrze mnohé věci protivil sě jest mně že mi čině, a mnohé, kteréž sem já slepě a chromě, hrbovaté, malomocné i trápené činil, on jest uzdravil, a mnoho mrtvých, kteréž sem já k tobě přivedl, ty jest on živě bez prosby i bez otázanie vytáhl i vytrhl k sobě. Odpověď peklo vece k šatanovi kniežeti svému: kto jest tak mocný, poněvadž jest člověk a bojí sě smrti? však všichni mocní i důstojní mů mohútností jsú jati a všecky moci a důstojenstvie výsosti jsú mému panství poddáni, kteréž si ty podrobil a přivedl sem svú mocí; protož poněvadž jsy ty tak mocný, kteraký jest to člověk Ježíš, jenž sě smrti bojí, a tvé moci sě protiví? Ale když je tak mocen v člověčenství, tehdy zajisté pravi tobě, všemohúcí jest v božství, a jeho moci nižádný nemůž sě protiviti a odolati, ačť die žeby sě smrti bál, všakť hledá a chceť tě popasti a jieti; a budeť tobě běda na věky věkův. Odpověď šatan knieže pekelné temnosti vece: i co pochybuješ a bojíš

sě přijetí Ježíše, toho protivníka mého i tvého: však sem já pokusil jeho, a lid můj dávný židovský v nenávisť a hněv veliký proti němu sem zbudil, a kopie sem naostřil ku proklání jeho, a prorazenie skrze jeho úcedníka zbudil sem; zluč s octem smísil sem, aby jemu bylo dáno na pitie; a přistrojil i připravil sem dřevo k ukřížování jeho, a vskořecť jest již smrt jeho, ať bych jeho přivedl k tobě, poddaného mně i tobě. Opět peklo odpovídaje i vece k šatanovi kniežeti svému: tys mi pověděl že on jest, kterýžto ote mne bez prosby vytáhl a vyňal jest mrtvé; a mnozí zajisté sú ote mne zde jati, kteřížto jsúce živi na zemi, často sú mrtvé ot nás vytahovali a vynímali, ale ne svú mocí, než skrze velikú prosbu jich všemohúcí bůh vyňal jest je ote mne. Kterýž jest to tedy Ježíš, jesto slovem svým bez prosby mrtvé ote mne vynímá, snad ten jest, kterýžto Lazara čtvrtý den mrtvého smrdutého a porušeného, kteréhožto já drzech mrtvého přikázáním svého slova navrátil živého? Odpověď šatan knieže smrti vece: toť jest ten Ježíš. To uslyšev peklo vece k němu: zaklínám tě šatane tvú mocí i mů, aby jeho nepřivodil ke mně, byť snad kdyžbychom chtěli jeho popasti, bylbychom popadeni ot něho: neb já zajisté když jeho přikázanie slyšech všecko sě střesech a zamútích užeseno strachem a bázní velikú všecko panství mé i nemilostiví úřadové moji spolu sú sě zamútili; auiž sme také toho Lazara zdržeti mohli, ale vydřev a vysunuv sě jakožto orel vši rychlostí, vyskočil jest ot nás; a ta země v kteréžto Lazarovo tělo ležeše, ihned k hlasu Ježíšovu navráti jej živa. I vědě to cele že ten člověk, který jest mohl tyto věci učiniti, bůh silný jest, v přikázání mocný v člověčenství a spasitel lidský. Ale přivedešli jeho ke mně, všichni, kteříž sú zde v ukrutnosti žaláře zatvoření neporušenými okovami hřiechův skrúcení, sprostí je, a k životu věčnému přivedeť je svým božstvím.

Kapitola sedmádnáctá, kterak pán Kristus slavně navštívil peklo a o svědectví svatých prorokův, a co mluvil jest zbor ku pánu Kristu.

A když tak mezi sebou ty věci šatan knieže smrti a peklo mluvisti, přijde hlas veliký jakožto hrom a řka a duchovní křik: zdvihněte se brány věčné, ať vejde král slavnosti. Tehdy šatan knieže smrti a peklo vecechu: který jest tento král slavnosti? Odpověděno jest jemu v hlasu božím: pán silný a mocný v boji. A to uslyšev peklo vece k šatanovi kniežeti svěmu: otejdí ote nune, vystup z stolic mých ven, jsi mocný bojovník jdi bojovat s králem slavnosti, co tobě s ním? I vece jako k svým nemilostivým úřadóm: zavřete brány ukrutné měděné a závory železné založte, a silně braňte se, abychom nebyli zjímáni, jenž i my jaté v vazbě držíme. A ty věci uslyšev všecko množství svatých v hlasu lánie a zehranie vece ku peklu: otevři mrzké peklo brány tvé, ať vejde král slavnosti. Tehdy uradovav se svatý David, zvolal a řka: však když sem byl v tělesenství živ na zemi, prorokoval sem vám a řka: spolu svědčte hospodina milosrdenství a divy jeho synóm lidským, nebť jest ztřel brány měděné a závory železné zlámal jest: přijal jest z cesty nepravosti jich. Takéž potom Izaiáš prorok ke všem svatým vece: a zdali když živ na zemi běch, neprorokovach vám řka: čekati budu pana našeho a spasi nás; tento pán boh náš, uzřeli sme jeho a veseliti se i slaviti v přísti jeho budem. A potom opět řekl jest Ozeáš ke všem svatým: však já když sem živ byl na zemi, prorokoval sem vám řka: vstanúť mrtví a povstanúť mrtví, kteříž v hrobích jsú, zplešit, kteříž na zemi jsú, neb rosa, kteráž jest ot hospodina zdravie jest jim. A jakož opět pověděl, kde jest smrti vítězství tvé? kde jest smrti žahadlo tvé? Ty věci slyšeše všichni světi ot Izaiáše i ot Ozeáše řekli sú ku peklu: smrduté peklo otevři brány tvé, nebo nyní přemoženo a beze vše moci budeš. Tehdy opět stal se jest hlas jakožto

hrom řka: zdvihněte brány kniežata vaše, a pozvihněte se brány věčné a vejde král slávy. Tehdy šatan knieže smrti a peklo uzřevše že dvakrát k ním hlas přišel, jako novědúc odpovéděchu: který jest to král slávy. Odpověděno jest jim v divném hlasu: pán ctnosti, onť král slavnosti. Tehdy svatý David ku peklu vece: tato slova já znám, nebo sem já je duchem svatým prorokoval, a jakožto sem napřed řekl, téžl opět diem tobě: žeť pán silný a mocný v boji, onť jest král slavnosti, a zajisté onť jest pán s nebes sezřel, aby slyšal stonanie a pláč jatých a sprostil syny zahubených. A teď již nyní přešřadné, mrzké a smrduté peklo otevři brány tvé, ať vejde král slavnosti. A když to pověděl David ku peklu, tehdy ihned peklo se zatřáslo, a brány smrti i zámkové i závory železné ztřevše se i padechu. Tehdy otevřeno by všecko zavřenie a šatan knieže pekla osta vpřed jsa poháněn. Tehdy přijde král slavnosti v osobě člověčie pán Jezus Kristus, pán velebnosti i osvietil věčné tmy a nezrušit-dlné okovy zrušil jest nepřemožený moci silně, a navštívila nás spomoc sediecih ve tmách hříchův a v stieny smrti hřiešných prohřešenie. To uslyšav i uzřev peklo a šatan knieže smrti a nemilostiví vrahové jich s ukrutnými sluhami svými, užasli sú se u vlastním království, poznavše tak velikého světa jasnost, když sú pana Jezu Krista v svých stolicích brzo viděli i zvolachu řkúce: přemoženi jsme ot tebe. Kto jsi ty, jenž si ot hospodina poslán k hanbě naše. Kto jsi ty, jenž bez smrti porušení a neporušeným důvodem veleslavnosti tupiš mohutnost naši. Kto jsi ty tak veliký, a malý pokorný a vysoký rytieř a ciešar v spôsobě sluhy, předivný bojovník a král slavnosti mrtvý a živý, jehožto kříž nesl zabitého, mrtvý ležal sí v hrobě, a živ jsa k nám si sstúpil. A v tvé smrti třásla se jest všecka země a všecky hvězdy polnuty jsú: a již učiněn jsi mezi mrtvými svobodný, a zástupy naše zanueješ. Kto jsi ty, jenž ty kteříž prvorozeným hřiechem skrú-

cení jsú a jaťi zproščenýeš z vězenie, a navracuješ k dřievnie svobodě. Kto jsi ty, jenž hriešnými tmami oslepené božskii stkvúci světlostí osvécuješ. Též i všickni zástupové ďablólv spolu uděšení strachem a strašlivi jedním hlasem volali řkúce: odkud jsi ty Ježíši tak silný člověk a stkvúci veleslavností, a tak přejasný bez poškrvny a čistý ot hriechu. Ten zajisté svěť zemský, kterýžto nám poddán byl až dosavad, jenž nám dánie našim potřebám dáváše nikdy nám takového mrtvého člověka neposielal, nikdy takých darów peklem nevydával. Kto jsi ty, kterýžto tak bez úžesti do našich muk nebojíš se vjíti; ale nad to našich okovów vynieti usiluješ. Snad jsi ty ten Ježíš, o němž knieže náš šatan pravieše, žeby ty skrze svú smrt na kříži všeho světa moc měl přijíti.

Kapitola osmnáctá, kterak obec pekelná šatanovi porokovala a o jeti šatana.

Tehdy spasitel král vše slavnosti Kristus veleslavností svú potlačiv smrt, veliký řetěz nesa v rukú svú vzdě jej na hrdlo šatanovi, neb obváza jemu hrdlo a nazad tiem řetězom svázav jemu ruce jeho znak uvrže jej v peklo, a svú svatú nolu vstúpiv jemu na hrdlo vece jemu: mnoho si zlého vždy ustavičně činil bez přestánie s dobrých cest vždy svodě: dnes tě dávám ohni věčnému. A zavolav ruče pekla vece jemu: prikazujf tobě, aby přijalo tohoto nešlechetnika, a měj jej v své stráži do toho dne, doněvadž já neprikáži tobě, aby jeho pustilo. Tehdy peklo příjem šatana knieže své svázána ot podnožie božieho s velikým zehráním a lámím vece jemu: o knieže zatracenie a vódee po plemeni beelzebuba, o zrušiteli všeho panství, všeho posmievané angelów božích polrdánie i uplvané všech svatých a spravdivých. Co si to učiniti chtěl; chtěl si krále slávy ukřizovatí jsa zatvoren v uestech smrti, nám tak veliké kořisti sľibil si, v kteréhožto východu mnoho lúpeže učiniti přepustil si.

Zdalis toho nevěděl jakožto nemúdrý, by toto nemúdre učinil. Aj již tento Ježíš božství svého bleskem zapuzuje všechny tmy smrti, a jednú berlú žalář zrušil a vyvedl vězně, sprostil okované; a všickni, kteříž zvykli sú vzdychati pod našimi mukami, porokují nám, a jich prosbami vybojování jsú nemilostiví naši úradové, i království naše bývají přemožena. A snad již k nám nevrátie se nížádné pokolenie lidské, nebřz nad to silně hrozie, ti kteříž sú nám pyšní nebyli mrtvi; a ti se radují, kteříž sú nikdy nemohli býti veseli věžňové. O knieže šatane všech zlých a nemilostivých a více utiekajících otce. Cos to chtěl učiniti, že ti kteřížto ot počátka světa až dosavad běchu pozúfali spasenie i života již nížádného řvání obyčejného neslyšeti, již nížádné jich nevzni stonánie, aniž na kterého tváři kropě slzy bývá shledána. O knieže šatane ucšlechetný vladári klíčová a zámková pekelných, ta kořisti a ta sbožie, jichž si byl dobyl skrze dřevo přestúpenie, již si nyní skrze dřevo kříže potrazil. I zahynulaf jest již všecka tvá radost i utěšenie, když si toho Krista, krále slavnosti na kříži pověšiti kázal; a to si proti mně i proti sobě učinil. Již opatřiz a poznaj tak veliké a ukrutné muky trpěti budeš i všeliké zlosti bezčislné a v stráži věčné ležeti budeš. O knieže šatane, kmene a rozmnožiteli smrti a počátku pýchy, všaks měl najprvé tohoto Ježíše viny zlé se ztázati a uptati, na kterémžto nížádné si viny nenalezl ani poznal; proč si bez rozumu a bezprávně ukřizovati směl, a do naše vlasti nevinného a spravdivého přivesti si chtěl. A všeho světa škodné nemilostivě a nespravdivě tudy si utěšil a mnohé vysvobodil.

Kapitola devatnáctá, kterak jest šatan pohřžen v hlubokosti pekla a kterak pán Kristus vyvedl otce svaté.

A když ty věci tak mluvieše peklo k šatanovi kniežeti svému, ihned prikázáním božím pohřžiz jej v hlubokost pekla. I řekl jest král slavnosti k peklu: budeš šatan v tvé moci na

věky věkův na místě adamovu i jeho synův na věky. A ztáh pán Jezus Kristus ruku svú k svým svatým vece: podte ke mně všichni světi moji, kteříž máte obraz a podobenství mé, kteřížste skrze dřevo a dábla a smrt zatraceni byli, ale nyní skrze dřevo kříže mého užijete dábla ovšem potupeného. Tehdy ihned všichni světi vzdavše modlitbu bohu jedním hlasem zvolachu řkúce: navštívil nás spasitel světa, jakož skrze zákon i proroky dávno nám sliboval i naplnil si a sprosil si svět skrze kříž tvój, a skrze smrt kříže tvého stúpil si k nám, aby nás z pekla vyvedl, a z moci ďábelské skrze tvú velebnost. Tehdy spasitel světa milostivě pozdraví Adama a řka: Na pokoj tobě otče Adame se všemi svatými syny tvými i mými všem zvoleným. Tehdy ihned otec Adam pad k nohám božím pocelova ruku jeho s pláčem a řka, a osvědčuje všem vece k spasiteli: přišel si spasitel světa, aby své stvoření vykúpil, i také v tvém věčném království posadil. Též i žena jeho Eva padši k nohám božím, ruce jeho celující, plačtivú modlitbu mluvící a řkuci: aj ruce které sta mě stvořile, to ukazují všem svatým. Tehdy spasitel pozdvih ruku svú i učini znamení kříže na Adamovi i na všech svatých svých; a drže páu Kristus Adama za pravú ruku vece k němu: pokoj tobě se všemi svatými a spravedlivými mými. Adam pak přivaliv se k kolenoma pána Krista, plačtivú modlitbu jeho jest prosil velikým hlasem a řka: povýším tebe hospodine, neb si mě přijal, aniž si kochal nepřátel mých nade mnú. Pane bože volal sem k tobě a uslyšal si mě hospodine. Vyvedl si z pekla duši mů, spasiš mě od stupnicích do jezera. Zpívejte hospodinu světi jeho a děkujte paměti svatosti jeho; neb hněv v rozhněvání jeho a život a vůli jeho. Též i všichni světi přivalivše se na kolenú k nohám pána Krista jedním hlasem řekli sú: přišel si vykúpitel světa, jakož si skrze zákon i proroky dříve pravil, skutkem si naplnil, i vykúpiv ny živé ot smrti skrze kříž

tvój, a skrze smrt kříže k nám si stúpil, aby nás zprostil ot pekla a ot smrti věčné skrze velebnost svú. Pane jakož si postavil znamení slávy tvé na nebi a zdvihl si znamení vykúpenie tvého kříž tvój na zemi. Postav pane v pekle znamení vilězství tvého kříže, ať více smrt nepanuje. A ztáh pán ruku svú učini znamení kříže na Adama i na všechny své svaté; a drže pravici adamovu vystúpil jest ot pekla a všichni světi s nim. Potom my také všichni vyjidechom s svým spasitelem, ostavivše šatana s peklem se všemi zlyni, kteříž běchli s ďáblu v peklo.

Kapitola dvádecátá, kterak sú světi proroci radovali se z přístie a z zavítanie pana Jezú Krista do předpekla.

Tehdy svatý David silně zvala velikým hlasem řka: zpívejte pánu píseň novú, neb jest učinil věci divné. Spasil sobě pravici svú a rámě svaté své v obezření národův zjevil jest spravedlivost svú, oznámil jest slavnost svú před obličejem lidským, zjevil jest spravedlivost svú, upamatoval se jest milosrdenství svého a pravdy své domu jakobovu. A všecko množství svatých odpověděli sú řkuce: takť jest sláva všem svatým jeho amen alleluja. A všecko množství svatých jděše po hospodinu řka: čest, ctnost a sláva buď spasiteli našemu, kterýžto přišel k nám, i vyvedl nás z temnosti a z stienú smrti. I vzdachu opět chvál bohu. Tedy opět zvala Abakuk prorok řka: vyšel si na spasenie lidu svého k vysvobození vyvolených tvých. Tehdy všichni světi vecechu řkúce: požehnaný jenž přišel ve jménu božím bůh pán i osvietil nám. Též také Micheáš prorok zvala řka: kto bůh jako ty pane otjímaje nepravost a přenašaje hříechy a nevzdružuješ v hněvě milosrdenství tvého, nebo dobrovolen jsí milosrdenstvím, a navrátě se smiluješ se nad námi, a zbavě nás všech nepravostí našich i všechny naše hříechy pohřizil si v hlubo-

koští moře. Jakož si prisahal otcóm našim ot dávných dnův. Potom opět všichni světi pověděchu k sobě: tentof jest bóh náš na věky, onf náš bude spravovati na věky, amen alleluja. A tak všemi řečmi prorokův chvalu svatě písmo mluviece, všichni světi chválechu hospodina řkúc amen alleluja, jděchu po něm.

Kapitola jedenmezcietmá, kterak duše svatých do ráje sú provozeny, a kteří sú je potkali a co sú mluvili.

Tehdy pán Kristus spasitel drže ruku pravú Adamovu poručil jeho svatými Michalu archangelu. A tak svatý Michal uvede je s velikým veselím v ráj, a všichni světi jděchu po něm. Potom když pojidechu k ráji, potkachu je dva muže stará a velmi ozdobena; a když jich otázachu světí řkúc: kteří ste vy, jenž stě s námi v pekľe nebyli mrtvi a v ráji ste tělem osazeni? Odpověď jeden z nich řka: já jsem Enoch, jenž sem slovem božím přenesen, ale tento kterýž se mnú jest, Heliáš jest Tezbitský, který jest na ohnivém voze pojat sém, a ještě až do se chvíle neukosila sva smrti, ale do přístie antikrista zachována sva, majice divy božskými a zázraky s ním bojovati, a ot něho zbiti býti v Jeruzalemě; a po třech dnech a po pól dni opět mámy živi býti pojati v oblacech nebeské slávy. Tehdy když z Enoch a Heliáš mluvista, přijde jeden muž lotr jmenem Dizmas nesa na svú ramenú znamenie kříže. Uzřevše to světi vecechu jemu: kto jsi ty, že tvá postava lotrova jest? a co neseš na ramenú svú? Odpověď jim řka: zajisté právě ste pověděli, neb sem lotrem byl, všecky zlě věci za zdravého života čině na zemi; i ukřižovali sú mě s Ježíšem, a viděl sem mnoho divův, kteří sú se stali skrze kříž Jezukristův ukřižovaného pána mého. I uvěřil sem že jest on pravý stvořitel všeho světa a král všemohúci, i modlil sem se jemu řka: pomni na mě, hospodine, když přijdeš v své královstvie. A on

Váceslav Hanka: Čtenie Nikodemova.

ihned uslyšav prosbu mú vece mí: zajisté pravi tobě, dnes budeš se mnú v ráji, i dal mi jest toto znamenie kříže řka: toto nesa, beř se do ráje. A nepustilť tebe angel strážný ráje, ukaž jemu znamenie kříže. A dieš jemu že Kristus syn boží, kterýž nyní ukřižován jest, poslal mě jest sém. A když to učinich řekl sem k angelovi strážnému ráje, a on ihned otevřev i uvedl mě jest sém, a posadil mě na prahu ráje řka: aj málo odpočiň, a vstup sém všeho pokolenie lidského otec se všemi syny svými a spravdlivými Krista pána ukřižovaného. Uslyševše ta všecka slova lotrova všichni patriarchy a proroci i všichni světi, jedniem hlasem řekli sú: požehnaný buď pán všemohúci věčných otplata; otcě milosrdnstvie i utěcho, jenž si takú milost hříšným tvým dal zpoviedajícím se tobě, i také žes je v slavnost rajskú opět uvedl na tvě obizně pastvy i také v rozkoše a duchovnie radosti popřál si jim bydľiti, nebť jest to duchovní život najjistější. amen.

Kapitola dvamezcietmá, kterak Karinus a Leucius svého psanie sú pojistili a co dali židóm a Kristovým učedníkóm.

Tatof jest slavnost i božské tajemstvie, které sme viděli i slyšeli. Já Karinus a Leucius bratr můj, kteréhož tajemstvie božieho vám vypravili nesmieme. Tehdy zjevi se jim svatý Michal archangel vece: sedše do Jeruzalema s bratry svými budte na modľitbách modľec se a slaviec pána našeho Jezukrista, jenž jest vas ráčil z mrtvých vzkřiesiti s sebou, aby také i s žádným člověkem nemluvili, ale budete mlčet i až do toho času, v kterémžto pán hospodin přepusti vám z svého božského tajemstvie slavnost vypraviti. Vece také pikázal nám svatý Michal archangel choditi vedle Jordána na miestě rozkošném, tučném a obizném, kdežto sú mnozi, ježto sú s námi vstali na svědectvie vzkřiesenie

pána našeho Jezukrista; neb toliko tři dni dopustění jsme, kteříž sme vstali z mrtvých, vám se zjevití, abychom slavili velikonoční hod s našimi přáteli živými na svědectvie pána našeho Jezukrista. A také křtěni jsme v Jordáně řece, i přijeli sme všichni prestkvúcie rúcho jakožto snieh. A po třech dnech slavností velkonočníe boží všichni bratři naši, kteříž sú s námi vzkříšení vzeti sú ot oblakův, i vyvedení sú za Jordán, a potom tu neuzřie jich viac nižádný. Tytoť sú věci, kterěz hospodin otpustil nám rozmlívati a psati vám. Dajtež jemu chválu a čúte pokánie, ať se smiluje nad vámi. Pokoj vám buď ot samého pána boha našeho Jezukrista a spasitele všech věkův amen. A když sú skonali všechny věci pišcie na vlastních listech, vstali sú, a Karinus což byl napsal, to dal v ruce Annáše a Kaifáše. Též Leucius což napsal na list, dal jest v ruce Nikodema u Josefa, a ihned změněni jsú a stkvúcie přieliš učiněny sú. A jich písna nalezeny sú rovna, nicméně ani více; jedním slovem ty všechny věci Karina a Leucia rozpraveny a čteny jsú v radě židovské. A všichni, kteříž tu běchu, uslyševše užasechu se i stáchu jako omámení z té věci, kteráž se jim přihodila byla. Tehdy vešken zbor židovský uslyševše to řekli sú k sobě: zajisté tyto všechny věci staly sú se ot hospodina. O poženaný pán böh na věky věkův. A vyšli sú všichni z školy s velikú pečlivostí a bázní i s třesením tepúce každý prsi své i otešel každý do svého obydlé. Tehdy jedni zajisté věřichu, že se jest to stalo tak jakož sú slyšeli, a protož plačúce svými srdci vecechu: běda nám hubeným. že sme svatú a nevinnú a spravedlivú krev bez viny prolili. Druzí pak nevěrice tomu, vecechu mezi sebou: pán böh israhelský ten vie to všecko. A tak všichni vyjidechu z školy s velikú bázní trasúc se a tepúc se v srdce svá, a tak všichni do svých domův rozjidochu se. Tehdy tyto všechny věci i skutky, což sú židé mluvili v jich škole Josef a Nikodem,

zvěštovali sú Pilátovi, a Pilát pak poslal všechny řeči i skutky, kterěz sú židé o Ježíšovi mluvili, i napsal to všecko v zjevných knihách, nebo na listech domu svého radného. Potom pak Pilát psal jest epístolu, točiz svrchnie popsané do Říma Klaudiuvi neb Tiberiuvi ciesaři a řka.

Kapitola třimežcietma, kterak ty věci svrchupsané dány sú Pilátovi, a o listu Pilátovu k ciesaři.

Pilát Pontský, súdece zemský Klaudiuvi králi, neb Tiberiuvi ciesaři pozdravenie i vítězskou žádost. Nedávno se jest přihodilo i také jsem tiem jist sám, že židé skrze závist své vlastnie potupy, a proto oni i jich potomní ukrutným otsúzením maji býti treskáni, neb vzemše slib ot oteův svých, že jim má böh poslati s nebe svého svatého, kterýžby hodně král jich byl. A toho jest sľibil skrze panenské porozenie poslati na svět. Toho zajisté za mne sľidicieho v židovstvie když jest byl böh židovský jej posal. Tehdy když užřechu židé, an slepým zrak dáva, malomocné očišťuje, dnú zlámané uzdravuje, ďabły z lidí vyhoňuje, mrtvé křiesí, větróm prikazuje, po morských vodách suchýma nohama chodi a mnoho jiných divův a znamení činí. A když mnoho jiných lidu židovského, že on jest syn boží veň uvěřichu, tehdy kniežata židovských kněží, mistři a zákonníci závist proti němu zdvizechu, a tak jemše jej i vydachu mně súdeci, a tak jiné věci lzice muě o něm pravili sú, by on byl čarodějník a proti jich zákonu činil a stál, tehdy já věřiv jich slovom a muě, by tak bylo, i ubičovav jeho vyvedl sem jeho jim samým k jich volí; a oni sú ukřizovali jeho na dřevě, a mrtvého pochovavše strážně položivše rytieře domu mého, i kázachu jim aby ostriehal hrobu, znamenavše hrob jeho. A když on zajisté třetí deň vstal jest z hrobu, tehdy zlost a nepravost židovská tak se jest velice

zažila a rozničila, že sú dali rytičom mým penieze íkúc jim, pravte jim že učedníci jeho v noci any spime pričesde ukradli sú nám tělo jeho. Ale rytiči moji vzemše penieze, pravdy sú nemohli mlčeti; a což sě jest stalo, točiz že vsal z hrobu svědčeli a pravili sú, že sú penieze ot židův vzeli. Protož také tobě králi vzkazuji a radím, aby nižádný jinak pravě nellal, mně věř ale ne lži židovské. Protož sem poslal tvé velebnosti a mohútlosti všeccky věci, kteréž sú sě o Ježišovi skutečně daly. Protož, synové milí, toto čtenie, kteréž ste slyšeli, Nikodemus psal židovským číslom, a potom po mnohých letech přijel byl do Jeruzalema Theodosius císař, i nalezl jest toto čtenie v domu radněm, točiz kde sě rada schážeše sůdce Piláta, na zevných a obecných knihách psáno; a tak jest skrze toho císaře přišlo k naše známosti. Budiž bohu chvala na věky věkův amen.

Pověst krásná o dřevu kříže svatého a o třidecti penězích. za něž jest Kristus prodan židům, a o hanebné smrti nešťastného Jidáša.

Praví jedna jistá řeč pisma svatého římského, že Mojžiš sluha boží, když na púšti přebýváše s lidem israhelským, kterýž byl z Egypta vyvedl, a kterémužto bůh na tomto světě ráčil jest zjeviti co měl na tomto světě v tělesenství činiti, nebo kterak pro spasenie lidské bydliti. Tehdy jednu noc dáno jest jemu skrze sen vidět, z kterého by dřeva měl kříž boží býti. I uzře tři ratolesti velmi krásné před sebou: a když procitív i vsta, takéž nalezpe před sebou tři ratolesti položeny jakož běše ve sně viděl. A protož prikáza synóm Aaronovým, aby je vezmúc i položili v chrámě božiem, aby je do toho času, doněvadžby do slíbené země nevošli. A kdyžby vešli, aby v té zemi vsadili. Tehdy když ty ratolesti v té zemi vsadichu, divně velmi stáchu až do času krále Davida, nic nerostúce ani zelenosti listu měniece, ale tak pravě běchu jakož sú sě za Mojžieše

byly zjevily do toho času. Až pak David nalezpe jim miesto v svém sadu i přesadi je. Tehdy tu rostěchu až ve třidecti letech by veliké dřevie mezi vším dřevím najslechetnějšíe i najuslechetléjšíe běše; nebo nižádné dřevie, což jeho tu běše a s těmi třmi ratolestmi neběše tak rozkošné, jakožto ty tři metly, kteréž jest Mojžieš sluha boží procitív nalezl. Tehdy svatý David na každé leto vrchoviště toho dřevie stříbrným obručen spojováše, a jiné také i dole rozširováše ratolesti, aby to dřevie rostlo v širokost. A když to dřevie ustavičnú zelenost maje v jedno sě dřevu sroste, tehdy to dřevu rozkošnú a divnú vůni měješe, tak že ani vletě ani v zimě své krásy i svých listův zelenosti nikdy neproměňováše. A když to dostojně dřevu ze všech jiných vyrostlo běše, tehdy za času krále Šalomúna, kdyžto chrám bohu na čest stavieše, to dřevu k tomu dielu srubiti kázali, tehdy dělníci toho chrámu to dřevu vzemše i chtěchu je k některé věci toho diela přijednati, i nemožechu. A tak ot těch řemeslníkův by opuštěno, ale na umučenie pána našeho Jezukrista bylo jest dostojno k kříži svatému přihotováno, na kterémžto jest život světa visal, na kterémž také Kristus svitčiz jest, a smrti svú svatú smrt (potupil). Nebo třidecti peněz stříbrných, kteréžto běchu pověšeni v chrámě božiem, ráno vzemše je židé, i dachu nešlechetnému Jidášovi za prazenie pána našeho Jezukrista, by sě písmo naplnilo v Zachariašových knihách proctvie, jakož tam die: pověšili sú mzdu mú o třidecti stříbrných. kteréž sem vyplatil jimi. A v pašji v sloviech svatého Matúše o témž nešťastném Jidášu tak psáno jest, že jest šel k kniežatóm kněžským, a těm jich. coby jemu chtěli dáti za prazenie pána našeho Jezukrista spasitele. Tehdy oni slibichu jemu třidecti stříbrných dáti, kteréžto v chrámě božiem všechu ustavně, a kterýmižto obecně všichni vládněchu. Tehdy nešťastný Jidáš vzem ty penieze za prazenie,

hned se vrátí do svého domu k své matěri, i rozličí pořád tuto všecku věc, kterak jest proradil Ježiše políbením mistra svého. I uslyše to malé jeho ot syna svého, že jest on Krista proradil, zbudí se u veliký hněv a u veliký pláč řkuci: běda mně hubené že sem kdy takového syna porodila! i co jest tobě s tím spravedlivým bylo? o nešťastný synu, proč si se nebál spravedlivého i svatého proraditi? zajisté nyní zlořečený synu beze všeho pochybenie ta všecka zlořečenství naplněna sú na tobě, kterážto skrze Davida proroka sú pověděna a napsána když die: buď přibytěk jeho opuštěn, a nebuď žádúy kloby v něm přebýval. A buďte dnově jeho ukrácení a důstojenství jeho přijni jiný. Nemief tak jakož ty mníš by syna člověčieho proradil, ale i syna božieho jakož prorok die: bude na paměti krev jeho skrze tě prolita, a ty smrti vineu budeš jeho. Nebo zajisté onf jest pověděl sám o sobě „syn zajisté člověka jde, jakož psáno jest o něm, ale však běda člověku tomu, skrze kteréhož zrazen bude, lépeby bylo by se byl nenarodil člověk ten.“ Nuž přenešťastný synu bolestí mé, což dieš aneho co učiníš, když uziříš proroka toho spravedlivého an z mrtvých vstal. Tehdy Jidáš k tomu žalostivému hlasu matěre své velmi se rozhněva, a uzřev u ohně hrnce an vře stoje, a v něm otlolu vařený kokot ležeše, i zvolá na svú matěř řka: kterak si v taký blud vešla, že jeho milostivého proroka nazýváš? anebo by měl z mrtvých třetí deň vstáti; já za to přísahám, že tento kokot z toho hrnce opařený snáže bude moci vyjít, než ten svóulce z mrtvých vstane. A když to nešťastný Jidáš blektáše, tehdy ten kokot otlolu uvařený by živ, a vyskočiv z toho vrúcieho hrnce, i by velmi krásného peříe: a vskočiv na střechu toho domu, dlúho tu chodil a raduje se i zazpívaje, jakožto by první zvěstoval vzkříšenie Jezukrista. A toho zajisté potvrzují skládanie řecká a mistři rozliční, že jest ten kokot byl, kterýž té noci byl, v niežto

Kristus prorazen byl, třikrát zapěv svatého Petra, jenž byl zapěl Krista treskal jest; na kteréhožto také i Kristus vzešel jest an pláče. A kdyžto znamenie nešťastný Jidáš uzře, velmi se užase, a šed do miesta, kdežto žilé Krista držecku, uzřev že jest již otsúzen na smrt, povrže v chrámu těch třidceti peněz, kteréž běše ot kniežat vzal, a otšed osidlem se oběsil. a tak mezi nebem a zemi snide, neb jest pána a mistra svého, a syna božieho na smrt proradil. Tyto všecky věci, kteréžte slyšeli bratřie milí, netoliko k užitku těm jenž čtú, ale jakožto ku pamatování posluchačóm. Anebo zdaliby komu nezdało se k vieře podobné, věř bolu, že on móż všecko učiniti o němž psáno jest: všecky věci, kteréž jest chtěl hospodin učinil jest na nebi i na zemi, v moři i propastech. A protož nyní bratřie milí toto jenž jest skonáno nebuď vám čísti ani slyšeti teskno, ani také nevzácnó, nebof jest k vašemu spaseni dosti užitečno. A tak abychem my volali ku pánu hospodinú s velikým náboženstvím, aby skrze znamenie svého svatého kříže ráčil nás všech zlosti zprostití a v dobrých skutcích věčně zachovati amen.

Počínaji se knížky, kterak Tyberius císař poslal po Ježiše do Jeruzalema Volnziana kněze a biskupa římského pohanského.

Času toho kteréhožto jest trpěl Kristus bylo jest tajno před Tiberiem císařem, kterýžto nic ještě o umučení ani o vzkříšení i na nebasa vstúpení slyšal běše. A když se již po všech miestech proneslo bylo, že Kristus zajisté z mrtvých vstal a zřejmě přede všemi uředníky svými na nebasa vstúpil, a po čtyřidceti dnech svatého ducha jim poslal, tak že sú mluvili všemi jazyky, i také poslání byli po všem světě, aby kázali a křtili všecky lidi, kteréžby věřili v Jezukrista: ale o jiných diviech, kteréž jest před umučením svým činil, a že sú mnozi, když jest z mrtvých vstal uvěřili, že jest pravý boh při-

jali nebo věřili, Tiberius cesař sobě praviec slyše, ještě nevěrieše, jeliž Pilát do Říma poslal jemu list, i ujistil jeho těmi všemi věcmi, kteréz byl o něm slyšal. I stalo se jest za Tiberia a za Getilia konšelov římských, Tiberius spravováže řiši, ale že ten cesař Tiberius u velikú nemoc upadl, a protož třeba běše jemu, aby po rozličných krajinách poslal k súdciem a k správciem měst, aby snažně hledali některého muže múdrého k lékařství rozumného, kterýžby mohl jej nemoci, kterúz trpěše, zbaviti. Aby s velikú ctí a cožby najspeš mohl, jej k němu přivedli; neb velikú nemoc v tajném místě lóna svého měješe, tak že hnis neb tálov otovad tečeše, tak že z porušených střev miešenie těžce nedužieše. Tehdy Tiberius cesař největšieho lékařství i masli pozíváše, a nemože nic uznamenati, aby mu co prospěšno bylo. I káza před se zavolati Voluziana muže urozeného, kterýžto běše knieže pohanských kněžů. A když k němu přijide, vece jemu Tiberius: prikazujf tobě moci bohov ných, přijmi poselství mé zevně, a jdi a hledaj některého člověka, kterýžby mě mohl uzdraviti, nebof vnitřní bolest trpim, tak že všecka stěva má z kořen porušena čiji; a učiniš-li to, točiz já tobě prikázi, cožkolivěk na mně požádáš, tof všecko bez pochybenie bude naplněno tobě. A protož pospěš spieše do krajin jeruzalemských, nebof sú mi pověděli o jednom člověku jmenem Ježíšovi přijmím Kristus, o kterémžto mnozi pravie že mrtvé křiesi, slepé osvěcuje, malomócné uzdravuje, a mnoho divov jedno slovem čini.

Kapitola druhá, kterak Voluzián vypraviv se v poselství nesnadně přijel do Jeruzalema.

Tehdy povoliv Voluzián cesařovi a pokloniv hlavy své, skloniv se klaněše se cesaři a vece: dobrý a šlechtný jest úmysl pána mého milostivého a šlechtného cesaře. Odpovědě cesař i vece k němu: Voluziane, aj to přítomně

mám člověka zde, kterýž mi jest pověděl všechny věci, a že mnozi svědčie že on jest pravý böh; a protož tobě pravim, jestliť böh, móžf mi zdravie dáti, pakliť jest člověk, však spomoci a uzdraviti bude moci mě, a pomocnik móž býti obci naše. A protož napominám tě, aby k němu což najspeš móžeš bez dlenie rychle jel tam. Tehdy Voluzián jev domov učini spôsobenie svědectvie, točiz spôsobí dom svůj podle ustanenie starého, to jest podle starších pořadu, učiniv poručestvie domu svému, pojem s sebou pět set rytieřov i sede na lodí s poctivú čeledi i plul k Jeruzalemu. Zátiem cesař skrúcen jsa velikú bolestí ot nemoci stěvně v tajné té straně až na smrt, nemáháše. A když tak Voluzián plavieše se přijde do Jeruzalema po roce a po třech měsieciach. A to se dálo pro necestie a pro nebezpečenství mořské.

Kapitola třetie o přivítání Voluziana a způsobenie poselství ot Voluziana.

Kterýžto když vjede do města Jeruzalema s svými rytieři a s poctivým tovarištvem. Tehdy všichni vyššieho rodu židovského zamúchú se a šedše ku Pilátovi, vladári země židovské i pověděchu a zvěstovachu jemu a řkúce: že jeden muž urozený a ve ctí ustavený z krajin římských svrcních přijel jest. Tehdy Pilát vyjide s svými rytieři proti němu snažně a čestně vjide v dom rotně. Tehdy Pilát k Voluziánovi s velikú poctú a s pilností taktó k němu vece: až dosavad nezaslúžili sme služebnici tvoji, o vaše přiježdě věděti, abychom proti vám chvátali vyjiti, a někakú službu a čest vám slovutným rytieřom učinili bychom. Odpovědě jemu Voluzián i vece: my zajisté pro potrebu této vlasti k obtičení vašemu, ot našeho najslechtněšieho cesaře posláni nejsme, ani pro zamúcenie města, ani pro pečlivost obecnú, ani pro kterú daň, než pilnost peče naše jest hledati šlechtného pána našeho cesaře lékařství

a zdravie, zdali by ktorý lekář zde byl, jenžby mohl jeho nemoci zbaviti, kterůž má v tajné straně svého těla, neb skrze tajná jeho místa morná neduživost jej porušila, kteráž nikoli ani lékařstvím, ani kůzly, ani kterou věcí mŏž uzdravena býti. Tato věc a pečlivost námi jest pohula a více sem nás přivedla, že majice ot něho přikázanie sem sme přijeli, kakžkoli po mnohých dnech větry a mořem majice překážku dlůho sme meškání cestů. A člověka Ježíše viděti žádáme, nebo zajisté o něm sme slyšeli, žeby v těchto krajinách byl. A to sme ot ciesaře slyšeli, že bez lékařství i bez kořenie mŏž uzdravovati. A to jest jeden člověk zvěstoval ciesařovi, jakožto i tento zjevitel teď přistojie okazuje, že jedině toliko slovem všech neduhův poškvny i nemoci uzdravuje i mrtvé křiesi. Ty věci Pilát uslyšev ihned sě velice zamůti vstona, a k tomu zjevitel člověk žid Tomáš jmenem, jehožto svatost někakým oznámením před ciesařem byla oznámena vece: boha mcho a syna božieho jakož pravim, a tak sů ho i ďablové vyznávali. A zdef jsů ještě učeďlnici jeho, skrze něžto mŏžoš poznati pravdu. Tehdy odpověďev jeden z rytieřův Pilátových jmenem Pomuncion vece k Pilátovi: já muim že toho múdrého a najopatrnějšieho muže Ježíše hledá a žádá viděti ciesař, kteréhož si ty kázal ukřižovati. Tehdy zastyďev sě Pilát k propověďeni rytieře svého, nemože nic odpověďeti.

Kapitola čtvrtá, kterak Voluzian tresktal Piláta, a Josefa k sobě zavolal, aby jeho jistů řeči spravil o Ježíšovi.

Tehdy Voluzian obrátiv sě k Pilátovi vece jemu: O ty Piláte, takového člověka, kteréhožto lid svěďci a nazývá svatého, a že jest pravý syn boží byl, proč si přepustil smrti zatratiti; a proč si směl na smrt odsůditi bez rady i bez povolenie pána tvého ciesaře našeho i ukřižovati jeho? Odpověďe jemu Pilát: židovským

hlasóm nemohl sem odolati, ani jich trpěti, neb sě jest nazýval synem božim i králem židovským. Odpověďe ten rytieř, ješto prvě promluvil běše i vece Voluzianovi: nelekaj sě, ani sě zamucuj vaše velebnost: zajisté my sme viděli jeho vzkřiesěného z mrtvých třeti deň, a mnozi jiní také viděli sů jeho živa a zdráva po smrti jeho chodiec, jakožto Josef, kterýžto byl jeho pochoval. A v tu hodinu káza Voluzian Josefa před sě přivesti s veliků etí a poctivostí. Kterýžto když přijie vece jemu Voluzian: tys sám poctivý, múdrý a opatrný, jakož sme zpraveni, v tomto městě nalezen mezi všemi: pověz nám pravdu o Ježíšovi muži spravedlivém, kteréhožto i ďabli bohem sů nazývali u vašem lidu, bŏhli jest byl, čili prorok. A tak jest zajisté, že jest z mrtvých vstal. Neb ot tebe samého chceme jistotu zvěďěti, a tvé svěďectvie samo vyliečené přijmem. Odpověďev Josef vece k němu: jist jsem zajisté, že jest vstal z mrtvých pán můj Ježíš Kristus. A že sem já jeho viděl a s ním sem mluvil, a já sem byl prvě jeho pochoval v svém hrobě novém, a potom sem jej viděl v Galilei, živa, když jest byl z mrtvých vstal, an sedí na hoře Olivetské s učeďlniky svými.

Kapitola pátá, kterak Voluzian kázal hledati učeďlnikův Ježíšových a kterak kázal Piláta vsaditi v žalář okovaného.

Tehdy Voluzian vece: slyšal sem ot jednoho pravicee, že jedině slovem všechny neduhy léčil jest, mrtvé také křiesil jest. A když to uslyše Pilát, velmi sě zamůti. Tehdy Voluzian poslal jest po vše krajině jeruzalemské, aby hledali a nalezli některého z jeho učeďlnikův, aby skrze nikoho byl také Ježíš poznán. A když tak mnoho hledačlu, nenalezecu nízádného z jeho učeďlnikův. Tehdy přijiedech k Voluzianovi u počtu jedenácte mužův a Josef s nimi, kteřížto řekli sů: my sme jeho viděli an do nebes vstupuje.

A to sú pravili títo, ktorížto jmenováni jsú takto : Lukáš, Isaak, Didaskalais a Matuš. Pak Voluzian pro ohradu kniežete pod velikú stráži káza Piláta do väzenie vsadiť, i káza jeho tvrdé strieci. A uslyšav veliké divy po mnohých svädectví lidu o Kristu mužův i žen skrze usta i počo mluviti a řka: bylli jest böh ten Ježiš, mohli jest zdravie dáti a nám pomoci, pakli jest jedině člověk byl, tehdy mohl jest obec a obeenú věc spravovati. Potom káza Voluzian rytierstvu všemu, aby vešken rod Pilátov zavřeli v žaláři. A před jeho rytieri káza přivesti Piláta řetězi okovaného i vece jemu Voluzian s slzami pláče a řka: neprieteli pravdy, obce i obecné věci, proč si o Ježišovi nepověděl pánu našemu ciesařovi, jehož všecho množství chváli, a že si toho Ježiše spravedlivého ukřižovati přepustil, jehožto všichni svědčie, že jest böh byl. Odpověď Pilát: nejsem zajisté v jeho krvi tak poškrvněn, aniž sem byl pilen jeho krve proliti, neb já což sem nejvíce mohl, stál sem proti nim a mysle jeho pustiti; vída že kniežata a jich zákonnici a mistři mají velikú nenávisť proti němu. A že židé jeho zabiti usilovali sú, nebo vecechu mně: pustišli jeho, nebudeš přielci ciesařov. A netoliko to, ale volachu hlasy velikými, aby byl ukřižován: a netoliko knězie a mistři jich, ale vešken lid židovský toho žádachu, abych jeho ukřižoval. Vece jemu Voluzian: ty však kterak svú nevinost okazuješ, jeuz si jeho netoliko nevysvobodil ot būre nemilostivých, ale i jim si ho vydal. A kteraks ty mohl nad ním svú moc ukázati, když si viděl nenávisť jeho lidu proti němu, a nezvěstoval si pánu našemu ciesařovi. Tehdy jeden z učedníkův Ježišových jmenem Šimon stoje před Voluzianem i přede vším lidem řekl jest: o Piláte, když si ty Ježiše v tvé radě posky mrskal a bičoval i mučil, řekl si jemu: moc mám pustiti tě a moc mám ukřižovati a zabiti tě. A kudyž se

neviným praviš Odpověď Pilát: háł sem se nepřiezní a úkladov židovských, a vydal sem ho k jich vůli ukřižovati. Potom abych svú nevinost okázal, umyl sem ruce přede všemi židy a řka: nevinen jsem já ot krve tohoto spravedlivého vy vizte. A oni k tomu odpověděchu všichni řkúce: krev jeho na nás i na naše syny. Tehdy Voluzian uslyšav to velikým hořem počo plakati i potiti se, a s slzami vece k Pilátovi: nemilostivý ty své dobré jednaje, měl si ho propustiti. Potom káza Piláta zase do vazby vsadiť. I počo s velikú žádosti hledati a ptáti se, zdaliby skrze které podobenství mohl jeho poznati. Tehdy jeden rytier jmenem Agoncious přišed k Voluzianovi i vece jemu: před tím časem, doněvadž Ježiš neběše ukřižován, uzdravi jednu ženu črvenú nemoci poraženou, o kteréžto mnozi pravie, že kdy Ježiš s učedníky svými ustav přijide s cesty, tehdy uprosi loktuši u nie, aby pot s tvaři své setfel. A když tu loktuši vzem i přiloži k své svatě tvaři, a ihned všechu osobu své tvaři na nie naznamenána by, jakož by ji vymalovati najlépe mohl: i da jí té ženě a přikáza jie aby snažně toho chovala. O kteréžto ještě vědě, že ona jí ještě má. A tak přijide jeden člověk jmenem Marek zjevuje tajemství jedné ženy a řka k Voluzianovi: před lety téměř třmi Ježiš byl uzdravil jednu ženu ot krve tečenie, kterážto když přijala zdravie pro milostě jeho obraz jeho sobě namalovala, když on ještě živ byl v těle smrtedlném. A to Ježiš věděl. Tehdy Voluzian vece k mládeuci: pověz mi jmeno té ženy. A on odpověď: Veronika slove a bydlil v Tyru. Protož přikáza Voluzian, aby ta žena byla k němu přivedena. A ta žena toho času byla v Tyru. A když ji přivedechu k němu, vece Voluzian k nie: dobrota, múdrost i opatrnost tvá veliká mi jest zvěstována a protož prosím, poslúchaj mne, a přijmi radu naši a uslyš prosbu mů, a ukáž nám obraz Ježišov muže velikého boha tvého,

kterýž jest tobě tvého těla zdravie navrátil a dal. K tomu žena ta odpověď a zapře že nemám té věci, kterážto pravena byla jest o nie, točíž toho obrazu. Tehdy Voluzian mně by byl posmieván, však pilně poče ptáti a jako v smiechu káza ji přinutiti, aby jemu obraz ukázala. A kakžkoli žena nerada a zamúčena i připuzena jsúc, jenž běše nábožna bohu svému, zjeví jim a pronesla jest tajemství i obraz velikého jednatele a spasitele svého. Tehdy Voluzian posla s ní množství rytiečův svých a šedše i nalezechu ten obraz skrytý v jejie domu v pokojiku, kdežto bydleše žena, v hlavách nebo v záhlaví, neb tu kdež hlavu svú pokládáše, schovaný. Tehdy ona přinese ten obraz před Voluziana v osobě pána našeho Jezukrista. A když užze Voluzian obraz pána Ježíše, ihned zatrásl se a strnul, a pad na svá kolena modlěše se jemu a řka : blahoslavení jsú, kteříž sú tě chodiec viděli a věřili v tě, pane Jezukriste. Tehdy Voluzian vece Pilátovi i všemu lidu jeruzalemskému : zajisté pravím vám, že zlí hodinu vezmete a otplatu ot našeho pána, ciesaře, proto že ste uzdravitele a spasitele všeho světa Ježíše na smrt odsúdili a ukřižovali, jenž jest nemoeně uzdravoval a mrtvé křiesil.

Kapitola šestá, kterak Voluzian pojem Veroniku s obrazem Kristovým a Piláta jateho vrátil do Říma a tu jest uzdraven ciesař.

A ty věci skonav a spôsobiv sebral jest oděncův zástupy a s hlukem rytiečův, a vzem Piláta a tu ženu s obrazem s sebou, i vystúpi opět na lodi, kterážto i Bazilia slove. A ta žena s obrazem Jezukristovým byla jest na lodi, aby plula s nimi do města římského. A po devieti měsieciach přijeli sú do Říma s Pilátem a s jeho rytieři. Tehdy v tíž hodinu zvěstovachu Tiberiovi ciesaři přijezdu Voluziana. A šed Voluzian vstúpil jest před ciesaře Tiberia i poklonil se jemu, i vyrozprávi jemu všechny věci

pořád, které sú se o Kristovi v Jeruzalemě dály a kterak jest pro nečasie moře nemohl se dlúho vrátiti, i vece Tiberius : proč si pak nezahubil Piláta. Odpověď Voluzian a řka : šlechtnosti vaše bál sem se rozhněvati a toho učiniti, a však přivedl sem jeho u vězení s sebou okována k vašim šlepějem. Tehdy Tiberius ciesař rozhnuěvav se a hněvem naplněn jsa, aniž je dopustil Pilátovi před se přijiti, ani kdy tváři své viděti, ale vydal jest otsudek na něho a řka : vařeného vodú a ohněm nejez. A otsúdiv jeho, káza jemu oboeie obezřati, a ihned káza jeho věsti na púšť k miestu jednomu, jenž America sloveše, a tu jest v žalář vsazen. I byl jest tu až do prvnioho leta Gaja ciesaře, kterýžto byl jest po Tiberiovi ciesaři. A ten také Gajus toliko zlého Pilátovi činieše, že již více trpěti nemoha i zabil se sám svú rukú. Ale co jest pak Voluzian, když jest byl přivedl Veroniku, učinil přistúpiv k ciesaři Tiberiovi řekl jest : věz pane milý, kterak jednu ženu uzdravil jest Ježíš, kterážto pro milostě, jeho obraz kázala sobě namalovatú podobensivím jeho, a tať jej chová, a tuť sem já ženu pane ke zdraví tvému s tím obrazem přivedl, neb ta žena opustivši všecko zbožie své, brala se jest po obrazu boha svého řkuci : nepustimť života mého a naděje spasenie i síly duše mé. Ale kdežkoli bude uaděje má putující tuť já s ni putující budu, neb ona jest sbožie duše mé. To uslyšav Tiberius ciesař, kázal tu ženu i s tím obrazem Kristovým přivesti. A když byla přivedena s velikú počtivistú vece k nie Tiberius : zajisté ty si zaslúžila dotknúti se podobka rúcha Ježíšova, muže velikého, kterýžto navrátil jest tobě zdravie jakožto nám jest povědieno. A když to vece Tiberius, tehdy užzev a spatřiv obraz pána našeho Jezukrista, strnul jest a pad na zemí pokloniv se se slzami modlil se jemu a řka : věřím v tě pane Jezukriste, jakož mi jest zvěstováno, že jedno slovem všechny neduhý uzdravuješ.

Také věřím, že i obraz tvé osoby můž mě uzdraviti. Abych já ze všeho srdce mého věřil v tě i poznal právě což sem slyšal o tobě. A když to povědě, ihned by uzdraven ot té nemoci a ot hnisu rány své, kterážto trpěl v těle. A když se užře zdráva, a moc božství jeho počí zdravie těla svého v opatření obrazu božieho, přikáza tu ženu Veroniku, kteráž prvé jméno mješe Basilia, velikými dary i velikým zbožiem obohatiti. Tehdy opět Tiberius cesař přikáza obraz boží zlatem a drahým kamením ozdobiti a v zlatě i drahém kamení chovati. I vece Tiberius Voluzianovi: které jest jeho přikázanie? Odpovědě Voluzian: jakož jsem naučen a jakož ot jeho učedníkův slyšal sem a zvěděl sem, nic jiného, než aby každý z nás pod trojím pohřizením u vodě křest přijal, a aby uvěřil, že on jest syn boží a pravý böh, jenž kraluje na nebesích. Tehdy Tiberius káza Veronice přijiti před se, chtě by byl naučen ot nie, kterak by svatý křest přijieti měl a řka: běda mně, že sem nezaslůžil viděti jeho v tomto těle. Tehdy nalezl jednoho křestfana, a po devieti měsieciech uvěřil jest Tiberius cesař v Jezukrista syna božieho. A kázav v křtitedlnici vody naliti i pokřtěn jest s Voluzianem ve jmě otce i syna i ducha svatého, a dokonale uzdraven jest ot své nemoci. Tehdy té hodiny zdviže ruce svoji Tiberius cesař a vece: děkuji tvé milosti pane Jezukriste, spasiteli světa, neb jakožto mi jest zvěstováno o tvých ctnostech, tak sem všecko skrze osobu tvého obrazu právě poznal i měl sem žádost vešken svět projiti, abych tě uzřel, ale nebyl sem důstojen. Protož chválím tě pane Jezukriste najvyšší stvořiteli i spasiteli můj, jenž si mě nedůstojného sluhu tvého ráčil neotlúčiti tvé svaté milosti. A žes mi ráčil obraz své svaté tváři okázati a uzdravil si mě z těžké nemoci těla mého, když sem uvěřil, že ty jsi král všech věkův, i spasitel všeho světa, a obnovil si srdce mé a očistil si ote vše bo-

Václav Hanka: Čtenie Nikodemovo.

lesti, i ote vše nemoci těla mého ty požehuaný na věky amen.

Kapitola sedmá o súzení Tiberiově, aby Kristus jakožto böh byl následován po všem světě a o smrti Tiberia.

Potom Tiberius cesař když běše všechny věci o Kristovi zvěděl, zjevi starostám i súdciem svým všem Římeninóm řka: žeby přieliš dobře bylo, kdyžby Krista svým usúzením i svým ustanovením potvrdili, aby po všem světě jako pravý böh následován byl. Tehdy tí súdce pohrziechu řeči cesařovú, protože jim prvé zjevono nebylo, neb právo staré tak běše potvrzeno, aby v Řimě nižádný nebyl jmien za boha, jedině potvrzením a prisúzením římských súdci úplně potvrzen lečby byl. A když tak jakož sem napřed pověděl Římané tiem pohrziechu, Tiberius jedině s těmi, s kterýmiž se pokřtil běše, stav svůj křestfanský držeše. Ale povoluje nebo přijimaje žaloby těch, kteříž na křestfany žalovachu; než on u vieře, kterýž jest byl na křtu přijal, silně v syna božieho věře ostal. Potom pak do roka v cesařství byl živ a pět měsiecův, i umře podle Říma v své vieře anebo v své síni.

Kapitola osmá, kterak Kristus oznámen jest Nerovi ot apoštolóv listem pilátovým.

Toho pak času Nero přije důstojenství cesařství římského, a po niekoľiko letech přišli sú učedníci Jezukristovi do města římského, a přibral se také tam Šimon v umění čarodějném velmi umělý, v němžto i dáblí bydlechu mnozí, kterýžto se bohem a synem božím pravieše. A že on mezi židy byl umučen, umrtven i pohřeben, a třetí deň z mrtvých vstal. A kdyžto Nerovi cesaři by zvěstováno o Jezukristovi synu božiem i všechny věci, kteréž sú se dály o něm mezi židy, pověděno jest také jemu tehdy i o Pilátovi. Kterýžto ihned poslal jest rytieře své do amerinského města i káza přivesti Piláta. A když

by přiveden, rozpravi Nerovi všecky věci, kteréžto o Kristu Ježíšovi nazaretském staly sú se, a při tom bylasta dva učedníky Kristova: Petr a Pavel. Neb ti zajisté apoštolé nemajice Šimona za Krista, než za svódcí, rekli sú Nerovi: ciesaři dobrý, chcešli věděti, které věci dály sú se v židovství, přijmi listy pontského Piláta poslané Klaudiovi, a tehdy všecky věci poznati budeš moci. Tehdy Nero přijal listy i četl. A jich rada takto běše: Pontský Pilát Klaudiovi svému zdraví. Nedávno se přihodilo, čehož jsem sám svědom, aby poznala velebnost tvá, že židé závistivi i své potomnie ukrutným sú ot-suzenim odsúdili. Neb když bylo zaslíbeno ot-om jich, žeby jim bůh jich poslal svatého svého syna, jenžby hodně kral jich slůl, a toho byl slibil na zemi poslati skrze pannu. Protož já v židovské zemi když sem byl vladařem židovským, tehdy byl ten bůh, jenž se synem božim pravil. V ta doby i ďábl jich synem božim nazývachu, kterýžto i sám slepé osv-čoval, malomocné očistoval, mrtvé kriesil a zlé majice a neduživé uzdravoval, větróm i vlnám prikazoval, a po vodách mořských suchýma nolama chodil, zajisté i mnohé jiné divné věci před lidem činieše. A když ot mnohých židův synem božim byl nazván, tehdy kniežata kněží ži-dovských úklady sú pripravili a jemše jeho a ml-uvicee o něm zlé věci falešné, vydali sú jeho mné praviece, že proti zákonu našemu čini a die, by syem božim byl a králem našim. A já věře jim, zmrskaného vydal sem k vůli jich, a oni sú ukřižovali jeho, a pochovavše tělo jeho v hrobě, osadili sú rytieři a striehli sú jeho, aby skusili, vstalliby z mrtvých. A těch židův nešlechtnost tak se jest byla zanietila, že sú penieze rytiefóm dali, jedno aby pravili: když sme my spali, přišli sú učedníci jeho v noci, a schopili sú tělo jeho. Tuto umlavú falešnú pohnuhli sú jimi, aby pravdu zatajili. Ale ry-tieři zajisté, když sú vzeli penieze, pravdy pak

velikého divu nikoli nemohli zatajiti, než zajisté že on jest z mrtvých vstal svědčili sú. A kterak sú ot židův penieze vzeli, oznámili sú tyto věci, proto sem pověděl vám, atby nižádný vám o tom jinak nelhal, a aby privolenie nedali lži židovské.

Kapitola devátá, kterak jest veleben pán Kristus před Nerouem a potupen Šimon čarodějnik ot apoštolův svatých.

A když sú byli předčeni listové před cie-sařem, Nero vece k apoštolovi Petrovi: pověz mi, stalyli sú se tyto všecky věci na něm? Tehdy Petr vece: dobry ciesaři, všecky ty věci, kteréž si slyšal, staly sú se na Kristu, pánu mém synu božiem. Neb tento Šimon kuzedlník pln jest lži, a ďábelskými ehlystostěmi otúpen tak velmi, že pravi se bohem a jsa člověk poškrvněný, a syem božim směl se jest nazývati, v němžto my sme všichni svítěžili, skrze boha člověka lidem ráčil jest spomoci; ale v tomto Šimonu dvě polstátě býli poznány sú, ne boha a člo-věka, ale ďábla a člověka, neb sám svódec ďábel skrze člověka lidem překážeti usiluje. Ty věci uslyšav Nero ciesař, otáza Piláta, pravěli sú toto řeči, kteréžto ot Petra slyšal běše. Ot-pověděl Pilát a vece: pravěť sú všecky věci, kte-režto ot Petra vašima ušima sú praveny. Potom pak Pilát pro své obřezování, kteréž byl ot židův přijal v času svém, opět do amerinského města jakožto vypovědčuec poslan jest a žalář vsazen, a v tom těžkém jsa vězení, a boje se ukrutné a zjevné smrti, sám se zahubil.

Skonány sú tyto kniežky léta božieho tisícieho čtyřstého čtyřidcátého drnhého, v ponděli po květné neděli Prokopovi Svěcnikovi.

O b s a h.

Čtenie Nikodemovo.

- I. O tom, kterak pán Kristus jest před Pilátem obžalován a obeslán, aby před ním stál k spravení. Stránka 227.
- II. Kterak sú sě korithve vladařské klaněly pánu našemu Jezu Kristu. str. 228.
- III. O poselství Pilátovy ženy a o žalobách židovských proti pánu Kristu a o dvanácti pomocnicích jeho. str. 229.
- IV. Kterak židé pilní sú byli pána Krista umrtviti a Piláta vyprostiti. str. 230.
- V. Kterak sú někteří divy pána Krista na sobě činěné a jeho dobrotvost vyznávali. str. 231.
- VI. Kterak Pilát usiloval aby pána Krista vysvobodil, a židé snažni byli, aby byl ukřižován. str. 232.
- VII. Kterak Pilát pána Ježíše otsídil a o rúhání židovském a o smrti pána Ježíše a divích při jeho smrti. str. 233.
- VIII. O pohřbu pána Jezu Krista, z něhož sú Josefovi a Nikodemovi hrozili a Josefa v žalář vsadili. str. 234.
- IX. O divném sprostění Josefa, a oznamení vzkříšení pána Jezu Krista. str. 235.
- X. Kterak tři svědci vyznávali, že viděli pána Jezu Krista, jenž vstúpil jest v nebesa. str. 236.
- XI. Kterak jest Nikodem židům radil, aby pána Krista na horách hledali, a kterak Josef nalezzen jest v Arimatlii a obeslán ot židův aby k nim přišel. str. 236.
- XII. O přijetí Josefa do Jeruzalema, o jeho přivítání, a o tom, což jest pravil o svém vyproštění. str. 237.
- XIII. Kterak jeden jáhen oznámil pána Krista a tři dřevní svědci svědčili, že jest živ a do nebe vstúpil jakož jest řekl. str. 238.
- XIV. Kterak Josef pověděl židům zákon boží a kterak smrt Kristova patriarehy a Josefa provodila do Jeruzalema. str. 241.
- XV. Kterak dva z mrtvých vzkříšena divně sta o něm vyznala pána Krista vzkříšení a svatých v předpekli útěšení o pánu Jezu Kristu. str. 241.
- XVI. O svádě šatanově s peklem točič s zbornem pekelným ot pána Jezu Krista. str. 243.
- XVII. Kterak pán Kristus slavně navštívil peko a o svědectví svatých prorokův, a co mluvil jest zbor ku pánu Kristu. str. 244.
- XVIII. Kterak obec pekelná šatanovi porokovala a o jeti šatana. str. 245.
- XIX. Kterak jest šatan pohřžen v hlubokosti pekla a kterak pán Kristus vyvedl otce svaté. str. 245.
- XX. Kterak sú světi proroci radovali sě z přístie a z zavítání pána Jezu Krista do předpekli. str. 246.
- XXI. Kterak duše svatých do ráje sú provozeny, a kteří sú je potkali a co sú mluvili. str. 247.
- XXII. Kterak Karinus a Leucius svého psanie sú pojistili a co dali židům a Kristovým učedníkům. str. 247.
- XXIII. Kterak ty věci svrchpšané dány sú Pilátovi, a o listu Pilátovu k ciesaři. str. 248. Pověst krásná o dřevu kříže svatého a o třideci penězích, za něž jest Kristus prodán židům, a o hanebné smrti nešťastného Jidáše. str. 249.
- I. Kterak Tyberius ciesař poslal po Ježíše do Jeruzalema Voluziana kněze a biskupa římského pohanského. str. 250.
- II. Kterak Voluzián vypraviv sě v poselstvie nesnadně přijel do Jeruzalema. str. 251.
- III. O přivítání Voluziana a spůsobenie poselstvie ot Voluziana. str. 251.
- IV. Kterak Voluzian tresktal Piláta, a Josefa k sobě zavolal, aby jeho jistú řeč spravil o Ježíšovi. str. 252.
- V. Kterak Voluzian kázal hledati učedníkův Ježíšových a kterak kázal Piláta vsaditi v žalář okovaného. str. 252.
- VI. Kterak Voluzian pojem Veroniku s obrazem Kristovým a Piláta jatého vrátil do Říma a tu jest uzdraven ciesař. str. 254.
- VII. O súzení Tiberiově, aby Kristus jakožto bůh byl následován po všem světě a o smrti Tiberia. str. 255.
- VIII. Kterak Kristus oznámen jest Nerovi ot apoštolův listem Pilátovým. str. 255.
- IX. Kterak jest veleben pán Kristus před Neronem a potupen Šimon čarodějník ot apoštolův svatých. str. 256.

Srovnání počtů kapitol českého překladu s počtem kapitol řeckého i latinského textu.

I. = I.	XI. = XV.
II.	XII.
III. = II.	XIII. = XVI.
IV. = III.	XIV. = XVII.
IV ^{1/2} = IV.	XV. = XVIII. XIX.
V ^{1/4} = V.	XVI. = XX.
V ^{1/2} = VI.	XVII. = XXI. XXII.
V ^{3/4} = VII. VIII.	XVIII ^{1/4} = XXIII.
VI. = IX.	XIX ^{1/2} = XXIV.
VII ^{1/2} = X. XI.	XX.
VIII ^{1/4} = XII.	XXI. = XXV. XXVI.
IX ^{1/4} = XIII.	XXII. ^{3/4} = XXVII. XXVIII.
X. = XIV.	XXIII.

Neznámější slova a výrazy

(První číslo znamená stránku, druhé sloupec i třetí řádek).

amy místo	an my 235. 2, 28 i 34.
číslo „	písmo, neb litery 227. 2, 29, 30.
chod „	chůze 228. 2, 5.
chydrošť pt.	chytrosti 256. 2, 16.
milosče pl.	milosti 240. 2, 15.
mladec „	mládence, jinoch 232. 1, 11.
obilný „	bojný 247. 2, 18. 39.
na pokoj „	pozdravení 237. 1, 39. 239. 1, 39. 246. 1, 14.
popastí „	popadnutí 243. 1, 38. 2, 25.
porokovati	haniti 233. 2, 26. 30. 245. 2, 6.
posek „	žila, býkovec 253. 1, 40.
předchoze	předchůdce 242. 1, 39.
přesný „	postní 238. 1, 29.
příjezda „	příjezd 251. 2, 32. 254. 1, 38.
prorazenie	zrada 243. 2, 5.
rozlčiti „	vypravovati 250. 1, 2.
storiytičnik	setník 234. 1, 3.

take „	tak je, tak jest 230. 1, 41.
těkař „	běhou 228. 1, 34. 35. 37. 40. 41. 2, 7. 17. 27. 30.
vítězský „	vítězný 258. 2, 13.
vrchoviště	vršek, vrcholek 247. 2, 9.

O p r á v k y.

234. 2, 5. řku	čti řka
2, 8. činili	činili proti
2, 30. řekli ste	řekli ste jemu
2, 37. Kaifáš	Kaifáš pečeti
235. 2, 26. učinimy	učinimy za vás a bezpečny vás učinimy.
236. 1, 5. jmenem	jmenem Leuc Aggeus.
237. 2, 30. a řkuce :	a řkuce pokoj boží v tvém chodu Josefe. Kterýmžto
	otověděl Josef i vece :
2, 34. veliké	veliké přivítání a veliké

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

BS
2860
N5C9
1860

Gospel of Nicodemus. Czech.
1860
Ctenie Nikodemovo

